

Dr. Palágyi Tivadar*

KÜLFÖLDI IPARJOGVÉDELMI HÍREK

Amerikai Egyesült Államok

A) 2011. szeptember 26. óta lehetőség van arra, hogy az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatalánál (United States Patent and Trademark Office, USPTO) a szabadalmi bejelentő a bejelentéssel egyidejűleg (ideértve a folytatólagos és a megosztott bejelentéseket is) benyújtson elsőbbséges vizsgálatra (priority examination) vonatkozó kérelmet is. Ennek az új eljárásnak köszönhetően a szabadalmi bejelentések tulajdonosai meggyorsíthatják a szabadalomengedélyezési eljárást.

Az USPTO-nak az a szándéka, hogy a kérelem benyújtási napjától számítva 12 hónapon belül hozzanak végleges döntést.

Az USPTO bejelentette, hogy évente 10 000 ilyen kérelmet szándékoznak elfogadni, habár nem lehet kizárni, hogy ezt a számot a jövőben emelni fogják.

Az elsőbbséges vizsgálati eljárás, szemben a vizsgálat gyorsítására használt szokásos eljárással, kevesebb nehézséggel jár a szabadalmi bejelentők számára, mert nem kívánnák meg, hogy a bejelentő újdonságvizsgálatot végezzen vagy érveket szolgáltatson igénypontjai szabadalmazhatóságának alátámasztására.

Az eljárás hátránya, hogy magas illetéket kell fizetni. Így például egy nagyvállalati kategóriába eső bejelentőnek megközelítőleg 5000 USD-vel többet kell fizetnie elsőbbséges vizsgálat kérelmezésekor, mint gyorsított vizsgálat esetén.

Az elsőbbséges vizsgálat egyéb hátrányai közül megemlíthjük, hogy nem alkalmazható – nemzetközi (PCT-) bejelentések nemzeti szakaszaként benyújtott szabadalmi bejelentések,

- 30-nál több igénypontot tartalmazó szabadalmi bejelentések,
- többszörösen függő igénypontokkal rendelkező szabadalmi bejelentések és
- 4-nél több főigénypontot tartalmazó szabadalmi bejelentések esetén.

B) Az USPTO továbbra is szélesíti kísérleti programjainak használatát a szabadalmi elővizsgálati eljárás javítása céljából. 2012 májusában bejelentette a gyorsított információkinyilvánító (Quick Path Information Disclosure Statement, QPIDS) kísérleti program megindítását. Ennek az új programnak a célja, hogy csökkentse a folytatólagos vizsgálatra irányuló kérelmek (Requests for Continued Examination, RCE) számát, amelyeket az engedélyezési

---

* Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

illeték befizetése után nyújtanak be abból a célból, hogy a hivatal vegyen figyelembe egy tájékoztatást kinyilvánító nyilatkozatot (Information Disclosure Statement, IDS).

A QPIDS kísérleti program a következő lépésekből áll.

- Az elővizsgáló megvizsgálja az IDS-előterjesztést, mielőtt meghatározná, hogy újrainyítja-e az elővizsgálati eljárást.

- Az elővizsgálati eljárást az elővizsgáló csak akkor nyitja meg újra, ha úgy találja, hogy ez szükséges egy információ beviteléhez az IDS-be.

- Ha az információnak az IDS-be való bevitele nem teszi szükségessé az elővizsgálati eljárás újbóli megnyitását, a bejelentés visszakerül az engedélyezési eljárásba, és ezáltal elkerülhetővé válnak az RCE-vel járó késedelmek és költségek.

Az eljárásba olyan engedélyezett bejelentések vonhatók be, amelyekkel kapcsolatban már befizették az engedélyezési illetéket, de a szabadalmat még nem adták meg. Egy QPIDS-kérelmet az USPTO online benyújtási rendszerén keresztül kell előterjeszteni.

A kísérleti programot 2012. május 16-tól szeptember 30-ig próbálják ki.

C) David Kappos, az USPTO igazgatója nemrég nyilvános blogját használta fel az együttműködési szabadalmi osztályozás (Cooperative Patent Classification, CPC) előnyeinek ismertetésére. A CPC célja olyan szabadalmi osztályozási rendszer létrehozása, amely egyesíti az európai osztályozási rendszert az USPTO és az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) gyakorlati eredményeivel. Kappos elnök arra számít, hogy a CPC rendszert 2013 elején ültethetik át a gyakorlatba.

Kappos elnök az alábbiakban foglalja össze a CPC bevezetésének legfontosabb okait.

- Az amerikai osztályozási rendszert nem korszerűsítették, és az hosszú idő óta változatlan maradt. Ezzel szemben a CPC a két hivatal erőfeszítéseinek következtében korszerű marad.

- A CPC – ellentétben az amerikai osztályozási rendszerrel – a világon jelenleg használt valamennyi osztályozási rendszerrel összeegyeztethető. A dél-koreai, az európai, a japán és a kínai osztályozási rendszer a nemzetközi szabadalmi osztályozási rendszeren (International Patent Classification, IPC) alapszik. A CPC-re való áttérés az USPTO-t olyan osztályozási rendszerhez juttatja, amely összeegyeztethető az IPC-vel.

- Az USPTO elővizsgálói a CPC osztályozási kódjainak egyetlen olyan sorozatát tudják majd kiválasztani, amely egyetlen technológiához tartozik, és így az amerikai, európai és egyéb külföldi technika állása áll majd rendelkezésükre.

- A CPC együttműködési eszközt szolgáltat az amerikai és az európai elővizsgálók számára, és így majd meg tudják osztani és ki tudják cserélni osztályozási és kutatási ötleteiket.

- A CPC mind az elővizsgálók, mind a szabadalmi rendszert használók számára világszerte lehetővé fogja tenni a szabadalmi dokumentumok kutatását azonos dokumentumgyűjtemények alapján.

- A CPC-t az USPTO mellett több mint 45 szabadalmi hivatal fogja belső kutatási rendszereiben felhasználni. A felhasználó közösség 20 000-nél több szabadalmi elővizsgálót ölel

fel, akik azonos osztályozási rendszert – a CPC-t – fognak használni. Ennek alapján a CPC-t idővel nemzetközi szabványnak lehet majd tekinteni.

D) Az *Apple* tavaly áprilisban nyújtott be keresetet az Észak-Karolinai Kerületi Bíróságon arra hivatkozva, hogy a *Samsung* lemásolta okostelefonjait és táblagépeit. Lucy Koh bíró elrendelte, hogy a szellemi tulajdon tárgyú perben csökkentsék igényeik számát. Ha ezt nem teszik meg, a per tárgyalását el fogja halasztani.

Az *Apple* azt állította, hogy a *Samsung* Galaxy telefonjai és táblagépei bitorolják szabadalmait, és hogy a *Samsung* törvénytelenül másolta le iPhone-jainak és iPadjeinek a mintáját és funkcionális elemeit. Ugyanakkor a *Samsung* azt állította, hogy az *Apple* megsértette számítógépes hálózatépítési rendszerre vonatkozó számos szabadalmát.

Mostanáig a két fél azzal próbálkozott, hogy vitájukhoz közös alapot találjanak. Koh bíró azon kérésére, hogy egyszerűsítsék az ügyet, mind az *Apple*, mind a *Samsung* felajánlotta, hogy kiküszöböli néhány szabadalmát és igényét az ügyből, de közlésük szerint az együttműködés hiánya a másik fél részéről megátolta a további cselekvést.

Egy újsághír szerint a per 16 szabadalmat, 6 védjegyet és egy trösztellenes ügyet ölelt fel, és 37 terméket vádolt jogsértéssel. Mindkét félnek 25 óra állt rendelkezésére ahhoz, hogy az esküdtszék előtt előadják ügyüket, ami lehetetlen feladatnak tűnt figyelembe véve az érintett ügyek számát. Koh bíró ezzel egyetértett, és kijelentette, hogy ez kegyetlen és szokatlan büntetés lenne az esküdtszék számára; ezért ezt nem kívánja elfogadni, ha júliusban el akarják kezdeni a tárgyalást. „A tárgyalást el lehet halasztani 2013-ra, ha a két fél nem tud megegyezni egy elfogadhatóbb követeléssorozatban” – mondta Koh bíró.

Ilyen előzmények után az ügyben augusztus 24-én váratlanul döntés született. Az esküdtek augusztus 22-én kaptak kézhez egy 700 kérdést tartalmazó dokumentumot, amelyet kérdésenként kellett megválaszolniuk. A döntést 24-én hozták meg. Ennek alapján a *Samsung*nak 1,051 milliárd USD-t kell fizetnie az *Apple*-nek. Ebből a *Samsung* 2 milliárd lealkudott az esküdtszék ítéletében talált ellentmondás alapján. Így a per teljes mértékben az *Apple* javára dőlt el.

Az *Apple* augusztus 27-én bejelentette, hogy a *Samsung* által gyártott nyolc okostelefon bojkottját kéri.

Az eljárás következő fordulóját szeptember 22-re tűzték ki, ezen megtárgyalják a *Samsung* szabadalomsértő termékeinek betiltását.

E) A *Fage Dairy Processing Industry S.A.* (Fage) 15 bejelentést nyújtott be az ábrás *TOTAL* védjegy lajstromozása iránt, egyéb termékek mellett joghurtra. E bejelentések ellen felszólalt a *General Mills, Inc.* (Mills), azt állítva, hogy a Fage védjegyeit valószínűleg összetévesztenék az ő korábban használt és lajstromozott *TOTAL* védjegyeivel. A Mills azt is kifogásolta, hogy a Fage védjegyei hígítják az ő védjegyeinek megkülönböztetőképességét. A Mills bizonyította, hogy a *TOTAL* védjegyet búzapehelyre és „reggeliként fogyasztható kukoricapehelyre” lajstromoztatta. Válaszában a Fage elismerte, hogy 1998 előtt nem használta védjegyeit az Egyesült Államokban.

A Felszólalási Tanács megállapította, hogy a Mills ehető kukoricapehelyre 1961-ben lajstromoztatott TOTAL védjegye híres, és elismerte annak velejáró megkülönböztetőképességét is, mert a védjegy a termék egyik jelentős tulajdonságára enged következtetni, nevezetesen arra, hogy az ajánlott napi vitamin- és ásványianyag-szükséglet 100%-át tartalmazza. A tanács azt is elismerte, hogy a Mills régóta forgalmaz joghurtot, többek között gabonaszemekkel kevert joghurtot is, valamint hogy a Fage is forgalmazott egy olyan terméket, amely joghurtban gabonamagvakat tartalmazott. Így bizonyítást nyert az összetévesztés valószínűsége a joghurt esetében egy híres márkanév használata folytán.

A tanács előtt az is bizonyítást nyert, hogy a szóban forgó áruk viszonylag olcsók, és az ilyen áruk napi fogyasztói kevesebb gondot fordítanak vásárlási döntéseikre, így valószínű, hogy megtéveszthetők az áruk forrását illetően.

A fenti okok miatt a tanács helyt adott a felszólalásnak, és minthogy a megtévesztés valószínűsége bizonyítást nyert, nem foglalkozott a hígítás kérdésével.

F) A *Chick-fil-A* (Chick) gyorsétteremlánc védjegyvitába bonyolódott *Bo Muller-Moore* (Muller) vermonti népművésszel, aki az USPTO-nál kérelmezte az EAT MORE KALE védjegy lajstromozását.

A vita akkor kezdődött, amikor a Chick levélben felszólította Mullert, hogy szüntesse meg a lajstromoztatni kívánt mondat pólókon történő használatát. A Chick azzal érvelt, hogy ez a mondat túlságosan hasonlít az általa már lajstromoztatott EAT MOR CHICKN védjegyhez.

A Chick nemrég tiltakozó levelet nyújtott be az USPTO-nál. Ezt követően a hivatal előzetes döntést hozott, amelyben megállapította, hogy összetévesztés valószínűsége áll fenn Muller szlogenje és a Chick védjegye között.

A hivatali levél rámutat, hogy a két szlogent összehasonlították megjelenés, hangzás, melékjelentés és kereskedelmi benyomás alapján, és minthogy a két nagyon hasonló védjegyet ruházati cikkeken használják, a fogyasztók valószínűleg arra a téves következtetésre jutnak, hogy az áruk és szolgáltatások közös forrásból származnak.

Mullernek hat hónap áll rendelkezésére ahhoz, hogy fellebbezzon a hivatali döntés ellen. Nem meglepő, hogy már jelezte: nem kívánja ejteni védjegybejelentését.

G) A szellemi tulajdon világában széles körű feltűnést keltett a luxuscikket árusító Louis Vuitton (LV) és a University Pennsylvania Law School (UPLS) közötti védjegyvita. A Vuitton szigorú hangon megszövegezett, abbahagyásra és elállásra felhívó levelet küldött az UPLS-nek, felszólítva, hogy távolítsa el azokat a posztereket, amelyek a Pennsylvania International Property Group (PIPG) divattörvényre vonatkozó éves szimpóziumát hirdetik, mert a poszterek „elsikkasztották és módosították” az LV védjegyzett monogramját.

„Ez a példátlan cselekedet nem csupán komoly szándékos bitorlása és tudatos hígítása az LV védjegyeinek, hanem félre is vezethet másokat, akik azt hiszik, hogy az ilyen típusú törvénytelen tevékenység „törvényes vagy tisztességes” használatot jelent, mert a PIPG szponzorál egy munkatörvénnyel foglalkozó szemináriumot” – állította a levél.

Az LV azonban számos védjegyszakember szerint helytelenül járt el. Ezen a véleményen van az UPLS is, amelynek jogi szakértője, Robert Firestone kifejti, hogy a PIPG-poszter miért nem bitorolta az LV védjegyeit.

Firestone elsősorban azzal érvel, hogy a poszter művészi kivitelezése olyan paródia, amely nem arra szolgál, hogy árukat és szolgáltatásokat azonosítson. Firestone azt is kétségbe vonja, hogy az LV védjegyet „a szellemi tulajdon területén tartott oktatási szimpóziумok vonatkozásában” lajstromozták. Emellett nem áll fenn az összetévesztés valószínűsége, minthogy a résztvevők – joghallgatók, divatszakemberek és jogászok – valószínűleg nem hiszik azt, hogy a francia divatház szervezi az eseményt.

Végül Firestone a védjegy hígításával kapcsolatban megjegyzi, hogy még ha az UPLS védjegyként használta volna is az LV művészi monogramját, az semmiképpen nem lenne egy védjegy kereskedelmi használatának tekinthető.

A levele által kiváltott reakció alapján valószínű, hogy az LV a jövőben jobban meg fogja fontolni hasonló levél elküldését.

Argentína

Argentínában 2012. május 8-án új rendelet lépett hatályba a vegyészeti és gyógyszer tárgyú találmányok értékelésének új követelményeivel kapcsolatban, amelyeket az alábbiakban foglalunk össze.

Nem szabadalmazhatók a polimorfok és a pseudopolimorfok (hidrátok és solvátok); az enantiomerek; a már ismert racém vegyület molekulaszervezete; a kiválasztási találmányok; ismert vegyületek sói, észterei és egyéb származékai; az aktív metabolitok; az ismert hatóanyagok elővegyületei (prodrugjai); az ismert hatóanyagból előállított készítmények, kivéve, ha nem kézenfekvő módon oldanak meg egy régóta fennálló problémát; az ismert hatóanyagok kombinációi; az ismert vegyületek dóziszai; a második és további gyógyászati indikációk; az analóg eljárások.

ASEAN-országok

Az ASEAN-országok a Szabadalmi Vizsgálati Együttműködés (ASEAN Patent Examination Cooperation, ASPEC) programot 2009-ben kezdeményezték. A tagországok szellemi tulajdoni hivatalai megosztják egymás között kutatási és vizsgálati eredményeiket, és ezáltal csökkentik a párhuzamosan végzett kutatási és vizsgálati munka terjedelmét, amivel időt és munkát takarítanak meg. Egyúttal az ASPEC program lehetővé teszi, hogy a szabadalmi bejelentők gyorsabban és hatékonyabban kapjanak szabadalmat. A program számára az összes dokumentumot angol nyelven kell benyújtani.

2012. január 1-jén a következő kilenc ország volt tagja az ASPEC programnak: Brunei, Fülöp-szigetek, Indonézia, Kambodzsa, Laosz, Malajzia, Szingapúr, Thaiföld és Vietnam.

Ausztrália

Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle előző, 2012. augusztusi számában beszámoltunk arról, hogy Ausztráliában 2012. március 20-án módosították a szabadalmi törvény 19. szakaszát, ami a bitorlás alóli felmentést teszi lehetővé bizonyos körülmények között. Most arról kaptunk hírt, hogy ugyanez a törvénymódosítás a kézenfekvőség meghatározásával kapcsolatban is változást hozott azzal, hogy bevezette az európai gyakorlatnak megfelelő kézenfekvőség követelményt: az elsőbbség napja előtt a világon bárhol megjelent anterioritás felhasználható a kézenfekvőség megállapítására. Az erről hírt adó ausztrál szabadalmi ügyvivő, aki nyilván nem hallott még a teljes kiterjesztésű technika állásáról, hitetlenkedve állapítja meg, hogy ennek megfelelően az elővizsgálók olyan korábbi dokumentumok alapján is kifogásolhatják a kézenfekvőséget, amelyeket az ausztrál szakemberek valószínűleg képtelenek megtalálni.

Ausztria

Az osztrák Legfelsőbb Bíróságnak nemrég abban a kérdésben kellett döntenie, hogy fennáll-e az összetévesztés valószínűsége a (többek között) gyógyászati termékekre lajstromozott SINUPRET és a szintén gyógyászati termékekre használt SINUVEX védjegy között.

Mind az elsőfokú bíróság, mind a fellebbezési bíróság azon a véleményen volt, hogy a „sinus” szó rész csekély megkülönböztetőképeséggel rendelkezik, mert a „sinus” szót az orvosok a szakmai terminológiában használják az arcüreg megjelölésére. Ennek megfelelően az alsófokú bíróságok megállapították, hogy a védjegy leíró része semmilyen vagy csak nagyon csekély megkülönböztetőképeséggel rendelkezik, de az ütköző védjegyek második részében a „-pret”, illetve a „-vex” rész eléggé eltérő ahhoz, hogy kizárja az összetévesztés valószínűségét még akkor is, ha a védjegyeket azonos áruk megjelölésére használják.

A Legfelsőbb Bíróság azonban eltérő véleményen volt, mert megállapította, hogy a „sinus” szó rész nem nélkülözi a megkülönböztető jelleget. A gyógyászati termékek érdekelt közönsége ugyanis nem csupán orvosokból és gyógyszerészekből, hanem átlagos fogyasztókból is áll, akik nem ismerik a „sinus” szó jelentését. Ennek megfelelően azzal érvelt, hogy a vonatkozó közönségben megosztott a megértés. Az Európai Unió Bíróságának az Alcon-ügyben hozott, C-412/05 számú döntésére hivatkozva megállapította, hogy elegendő, ha csupán a vonatkozó közönség egyik részénél áll fenn az összetévesztés valószínűsége. Minthogy a Legfelsőbb Bíróság nézete szerint az átlagos gyógyszerfogyasztók nem értenék meg a „sinus” szó jelentését, az ütköző védjegyek második része közötti különbségek nem elegendők az összetévesztés valószínűségének elkerülésére.

Belgium

Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle ugyanezen számának Hollandia címszó alatti részében a *Lundbeck* 0 347 066 számú ('066-os) európai szabadalmának holland bíróságok előtti érvényességével kapcsolatos pert tárgyalunk. Most ugyanennek az európai szabadalomnak a belga ekvivalenséből származó, 2002C/039 számú kiegészítő oltalmi tanúsítvány (SPC) sorsát ismertetjük a Brüsszeli Kereskedelmi Bíróság előtt folytatott megsemmisítési perben.

A bíróság nem foglalkozott a *Lundbeck* EP '066-os, escitalopramra vonatkozó szabadalmának érvényességével, mert a szabadalom 2009. június 1-jén már lejárt, jóllehet a *Teva* kétségbe vonta mind a szabadalomnak, mind az abból származó SPC-nek az érvényességét. Az utóbbi kérdés kapcsán a Brüsszeli Kereskedelmi Bíróság 2011. október 3-án hozott döntése az SPC érvénytelenségét állapította meg, mert az nem az escitalopramra megadott első SPC-n alapult, és ezért az ügy az SPC-re vonatkozó uniós rendelet 3c) cikkébe ütközött. A bíróság úgy érvelt, hogy az SPC-nek a citalopramra vonatkozó forgalmazási engedélyt kellett volna megjelölnie, nem pedig az escitalopramra vonatkozó későbbi forgalmazási engedélyt [azon az alapon, hogy meglátása szerint az escitalopram és a citalopram azonos termék az SPC-rendelet 1b) cikke értelmében]. A Cipramilra vonatkozó első forgalmazási engedély Belgiumban 1990. májusi keltezésű, míg a Sipralexára vonatkozó első forgalmazási engedélyt 2002 júliusában engedélyezték. A vita az SPC-rendelet 1b) cikke által meghatározott „termék” megjelölés körül alakult ki. A Brüsszeli Kereskedelmi Bíróság nézete szerint a Cipramil (citalopram) és a Sipralexa (escitalopram) olyan termék, amelyben a hatóanyag mindkét esetben escitalopram. A *Lundbeck* számos érvet adott elő annak az álláspontjának az alátámasztására, hogy a Cipramil és a Sipralexa eltérő termék, és hogy a citalopram R-enantiomerje megfelelő hatású lehet, és együtthathat az S-enantiomerrel. A bíróság azonban nem kívánta a *Lundbeck* álláspontját követni, és ellentétes nézetten volt az Európai Unió Bírósága által a MIT-ügyben hozott, C434/04 számú döntéssel kapcsolatban, amely kimondta, hogy a racém elegy citalopramban csak az S-enantiomer (vagyis az escitalopram) rendelkezik gyógyászati hatással. A Brüsszeli Kereskedelmi Bíróság megjegyezte, hogy az SPC-rendelet 3c) cikke nem írja elő, hogy teljesíteni kell egy szabadalom engedélyezésének feltételeit.

A döntés kimondottan eltér a Német Legfelsőbb Bíróság 2009. szeptember 10-i döntésétől (amely az SPC-t érvényesnek minősítette), mert szerinte a német döntés nem volt összhangban sem az SPC-rendelet 1b) cikke szerinti „termék” meghatározással, sem pedig az Európai Unió Bíróságának a MIT-ügyben hozott döntésével. Emellett eltér a Holland Fellebbezési Bíróság 2012. január 24-i döntésétől és a Francia Felsőbíróság 2010. szeptember 30-i döntésétől is, amelyek az SPC-t fenntartották. A bíróság egyébként megállapította, hogy öt egyik külföldi döntés sem köti, mert a felek nem mindig ugyanazok, továbbá az előadott érvek és dokumentumok sem azonosak.

A Brüsszeli Kereskedelmi Bíróság a saját döntését kivételesen ideiglenesen érvényesíthetőnek nyilvánította, mert szerinte ez a páciensek közös érdekét szolgálja, akiknek hozzá kell férniük a generikus gyógyszerekhez. A döntésből adódó hátrány ugyanis csupán pénzügyi jellegű, és így könnyen helyrehozható, ha a döntést fellebbezés útján sikerül megváltoztatni.

Brazília

Annak érdekében, hogy a szabadalmi rendszer jobb kihasználásával támogassák az innovációt, a Brazil Nemzeti Iparjogvédelmi Intézet és az Európai Szabadalmi Hivatal kétoldalú egyezményt írt alá, amelynek értelmében ki fogják cserélni a portugál és az angol szabadalmi dokumentumokat, és e két nyelvre önműködő fordítási rendszert alakítanak ki, ezáltal megerősítve a két hivatal közötti együttműködést. Együttal a kétnyelvű szövegtestet felhasználják az ESZH ingyenes *Patent Translate* szolgáltatásában.

Brunei

Brunei kormánya 2012. április 24-én letétbe helyezte a Szabadalmi Együttműködési Szerződéshez (PCT) való csatlakozás okmányát. Ennek megfelelően Bruneit 2012. július 24-től kezdve meg lehet nevezni nemzetközi bejelentésekben, és az ország lakosai ettől az időponttól kezdve jogosulttá váltak nemzetközi bejelentések benyújtására.

Dánia

A Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság (TKB) 2012. január 9-i döntésével használat hiánya miatt megszüntette a PUCH védjegyet.

A döntés előzménye, hogy a PUCH védjegyet Dániában 1940-ben lajstromoztatták motorbiciklikre, kerékpárokra és bizonyos alkatrészekre. A lajstromozás jelenlegi tulajdonosa a *Magna Steyr AG & Co KG* (Steyr), amely az üzletnek azokat a részeit birtokolja, amelyek a *Steyr-Daimler-Puch AG* átszervezése után megmaradtak. A céget eredetileg 1889-ben *Johann Puch* alapította *Puchwerke AG*-ként az ausztriai Grazban kerékpárok, gépkocsik, motorbiciklik, robogók és mopedek előállítására.

A kétkerekű járművek gyártása 1987-ben megszűnt. Ezt követően a motorkerékpár-részeletet eladták az olasz Piaggio cégnek. A Puch Maxi mopedgyártó vonalat az indiai Hero cég vásárolta meg. Ezekből a járművekből előzőleg 1,8 millió db-ot gyártottak. A PUCH védjegyet sohasem használták Dániában kerékpárokra.

2007-ben az alperes Dániában lajstromoztatta a PUCH szóvédjegyet a 12. áruosztályban robogókra, kerékpárokra, ideértve az elektromos járműveket is, és 2008-ban felkérte a Dán Védjegy hivatalt, hogy használat hiánya miatt törölje az 1940-ben lajstromozott PUCH védjegyet.

A felperes, aki használati engedélyt kapott a tulajdonos Steyrtől a PUCH védjegy használatára, az ügyben a TKB-hoz fordult.

A TKB megállapította, hogy a védjegyet 1987 óta nem használták Dániában. Bár lehetett Puch mopedekhez tartalék alkatrészeket vásárolni, ezek azonban nem a felperestől, hanem egy kis beszállítótól származtak, akinek volt még készlete régi alkatrészekből. A TKB 2012. január 9-én kelt döntése szerint a régi készlet eladása nem tekinthető a védjegy tulajdonos által végzett rendes kereskedelmi tevékenységnek. Ennek következtében tartalék alkatrészek ilyen eladását nem lehetett a védjegy valódi használatának, sem pedig a felperes hozzájárulásával történő használatnak tekinteni Dániában olyan árukkal kapcsolatban, amelyekre a védjegy tulajdonos a védjegyet lajstromoztatta.

A TKB ezért úgy döntött, hogy a védjegy használata a törlési kereset benyújtása előtt öt évvel már befejeződött. A TKB azt is megállapította, hogy Dániában egyesek még mindig a mopedekhez kapcsolják a PUCH megjelölést, amely azonban nem tekinthető jól ismert külföldi védjegynek, és ezért nem lehetett megakadályozni a PUCH védjegy lajstromozását az alperes számára és használatát az alperes által.

A fentiek alapján a TKB törölte az 1940-ben lajstromozott PUCH védjegyet.

Egyesült Királyság

A) *A Comic Enterprises Limited v. Twentieth Century Fox Corp.* védjegybitorlási ügy a Megyei Szabadalmi Bíróság (Patents County Court) előtt folyt, ahol a felperes valójában egy angol klub, míg az alperes a „Glee” (jelentése: vidámság) televíziós sorozat amerikai producere volt, és az utóbbi kérte az ügy áthelyezését a Felsőbírósághoz (High Court).

Itt megjegyezzük, hogy Nagy-Britanniában a szellemi tulajdonra vonatkozó ügyeket vagy a Megyei Szabadalmi Bíróság, vagy pedig a Felsőbíróság intézi.

A Megyei Szabadalmi Bíróságot azért hozták létre, hogy a kisebb, kevésbé bonyolult és kis értékű ügyeket tárgyalja; az ügyek értékhatára 500 ezer font, és a nyertes fél számára a vesztes által kifizetendő költségek legnagyobb összege 50 ezer font lehet. Ennél a bíróságnál a felek gyorsabban és olcsóbban védhetik meg szellemi tulajdon-jogaikat, így a Felsőbíróság számára időt szabadít fel hosszabb és bonyolultabb, valamint magasabb értékű szellemi tulajdoni perek számára.

Az általános szabály ellenére azonban, amely szerint az egyszerűbb, kis értékű perek a Megyei Szabadalmi Bírósághoz, míg a bonyolultabb, nagy értékű perek a Felsőbírósághoz tartoznak, számos ügy nem a megfelelő fórum elé kerül. A Polgári Eljárási Szabályok (Civil Procedure Rules) lehetővé teszik a felek számára, hogy kérelmezzék a bíróságtól ügyüknek a Megyei Szabadalmi Bíróságtól vagy a Megyei Szabadalmi Bírósághoz való áthelyezését. Ezt a Polgári Eljárási Szabályok 30.3 szabálya teszi lehetővé például az alábbi okok alapján:

- a per pénzügyi értéke;
- ésszerűbb lenne az ügyet a másik bíróságnál intézni;

- az ügy egyszerű vagy bonyolult volta;
- az ügy kimenetelének fontossága a köz számára; és
- az ügyet kezelő bíróság hozzáférési lehetőségei.

A tárgyalta ügyben a Megyei Szabadalmi Bíróság 30.3 szabálya alapján az ügy értéke elég magas volt ahhoz, hogy indokolja a Felsőbírósághoz való továbbítást. Emellett az ügyben szerepet játszó tényezők is megkívánták a Felsőbírósághoz való áthelyezést. Ugyanakkor a Megyei Szabadalmi Bíróság tagadta, hogy a felek igénye a „tisztes eljárás” és az ehhez szükséges vizsgálat, valamint az ügy szövegszerű vonatkozásai indokoltá tennék a Felsőbírósághoz való átirányítást.

A Megyei Szabadalmi Bíróság megállapította, hogy a Felsőbíróságnál a költségek 400 ezer font és 750 ezer font között lennének, és e költségeknek a felperes elleni érvényesítése utóbbinak a tönkremenetelét okozhatná. Bár az alperes állítása szerint a felperes elég gazdag volt ahhoz, hogy a Felsőbíróságnál pereskedjen, de azt is közölte, hogy költségbiztosítást kérne a felperes ellen, ha az ügyet áthelyeznék a Felsőbírósághoz.

Az ügyben a döntő tényező végül az volt, hogy a felperes megkísérelt Felsőbíróság stílusú pereskedést folytatni a Megyei Szabadalmi Bíróságnál, mert nem csupán kártérítést kért, hanem ideiglenes intézkedés elrendelését is. Az igazság érdekében végül elrendelték az eljárásnak a Felsőbírósághoz való áthelyezését.

B) A Fellebbezési Bíróságon (Court of Appeal, CA) Lord Jacob bíró 2010. szeptember 29-én hozott döntést a *Novartis* hosszabb ideig használható szemlencsére vonatkozó szabadalmával kapcsolatban.

Az ügy előzménye, hogy a *Novartis* 2001 szeptemberében kapott 0819258 számmal ('258-as) európai szabadalmat fenti tárgyú találmányára. Az európai szabadalom alapján érvényesített angol szabadalomra kizárólagos használati engedélyt adott a *Cibavision* számára.

Engedélyezés után az európai szabadalom ellen felszólalt a *Bausch & Lomb* (B&L), valamint a *Johnson & Johnson Vision Care* (Johnson). A 2003. szeptember 17-én tartott szóbeli tárgyalást követően az Európai Szabadalmi Hivatal a szabadalmat megvonta újdonsághiány és nem kellő kinyilvánítás miatt. A *Novartis* a döntés ellen fellebbezett. 2007. július 12-én az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) műszaki fellebbezési tanácsa megváltoztatta az alsófokú döntést, és a szabadalmat az eredetileg megadott formában tartotta fenn.

2007 végén a *Novartis* a Szabadalmi Bíróságon (Patent Courts, PC) pert indított a *Johnson* ellen, mert az utóbbi „Acuvue Oasys” kontaktlencsét kezdett árusítani az Egyesült Királyságban, Franciaországban, Hollandiában és Németországban. A *Johnson* a PC-nek azt válaszolta, hogy nem bitorol, és ellenlépésként a szabadalom megsemmisítését kérte újdonsághiány, kézenfekvőség és elégtelen kinyilvánítás miatt.

A bitorlás ténye nem volt különösebben vitás, mert az *Oasys* termék a '258-as szabadalom igénypontjainak oltalmi köre alá esett. A kinyilvánítás kérdése azonban nem volt ilyen egyértelmű, mert a francia és a holland bíróság elutasította a *Johnson* nem kellő kinyilvánításra vonatkozó keresetét, és egyetértett a műszaki fellebbezési tanácsnak azzal a véleményével,

hogy „a vitás szabadalom leírása a találmány szerinti lencsére vonatkozó több sajátos példát tartalmaz”. Bár a német bíróság a kinyilvánítás vonatkozásában aggodalmát fejezte ki, végül ebben a kérdésben nem hozott döntést.

A tárgyalt szabadalom 1. igénypontja polimerizálható anyagok két csoportjából kialakított polimer anyagra vonatkozott. Az igénypont fennmaradó jellemzői részben fizikai paraméterek, így ionpermeabilitás és oxigénátengedés voltak, részben a lencsék bizonyos kívánt tulajdonságaira, így szemészeti kompatibilitásra és szemén való elmozdulásra vonatkoztak. A szabadalmi leírás számos példát tartalmazott a polimerizálható anyagcsoportok mind-egyikébe tartozó polimerekből, valamint ezen anyagok kombinációiból kontaktlencsék előállítására. Azonban a leírás a példákban ismertetett lencsék egyikével kapcsolatban sem mutatott be szemészeti felhasználhatóságot bizonyító adatokat. A szemén való elmozdulás kapcsán a példaként bemutatott lencsék némelyikét vizsgálatnak vetették alá, de azok közül egyesek nem mutatták a kívánt tulajdonságokat, vagyis ezek a példák nem bizonyították kellően a találmány „megvalósíthatóságát”.

Az újdonságghiánnyal kapcsolatban a Johnson azt állította, hogy a bejelentés elsőbbségi időpontja megalapozatlan volt, és hogy az igénypontok nélkülözik az újdonságot két korábbi (Hopken- és Domschke-féle) dokumentum miatt, amelyeket a Novartis szabadalmi jogelődje, a *Ciba-Geigy AG* hozott nyilvánosságra. A kézenfekvőség kapcsán a Johnson közismertségre és három különböző anterioritásra hivatkozott. Végül a nem kielégítő kinyilvánításról a Johnson azt állította, hogy a szabadalom által nyújtott kitanítás nem szolgáltat elegendő tájékoztatást egy szakember számára ahhoz, hogy az igénypontok szerinti módon kontaktlencséket állíthasson elő alapos kísérletezés nélkül.

Kitchin bíró, a PC bírója megállapította, hogy a szabadalmast nem illette meg az igényelt elsőbbség, és hogy a Hopken- és a Domschke-féle dokumentumok érvényes korábbi anterioritások voltak. Hopken leírt lencsék előállítására felhasználható anyagokat, különösen számos olyan anyagot, amely pontosan megfelelt a megtámadott szabadalom példáiban megadottaknak. Ezért a Johnson ítéletet kért azon az alapon, hogy ez a dokumentum újdonságrontó az igénypontokra nézve. Ennek alapján Kitchin bíró szóbeli tárgyalást tartott, amelynek során a szabadalmas – miként Lord Jacob bíró a fellebbezési eljárás során is rámutatott – „rendkívüli álláspontot hangoztatott”. Ugyanis az újdonságrontásra vonatkozó állítást megválaszolva azt közölte, hogy a szabadalom alapján nem lehet megmondani, hogy a példában szereplő anyagok kielégítik-e az igénypontok szerinti funkcionális követelményeket, hacsak meg nem vizsgálják azokat, ténylegesen annak bizonyítására kényszerítve az alpereseket, hogy az anteriorításban leírt bármelyik sajátos lencse, még ha anyagilag azonos is a szabadalom példáiban leírt lencsékkel, az 1. igénypont oltalmi köre alá esik.

Az újdonság kérdésében Kitchin bíró vonakodva bár, de egyetértett a szabadalmassal, és megjegyezte, hogy kísérleti bizonyíték nélkül nem tudna arra következtetni, hogy az anterioritások szerinti példák meggyőzően kielégítik az igénypontok összes funkcionális megkövetését.

Az anterioritásokkal kapcsolatos korábbi nyilatkozatok azonban kellemetlen következményekkel jártak a szabadalmas számára. Kitchin bíró ugyanis, azt mérlegelve, hogy a nem kielégítő kinyilvánításra vonatkozó állítás megalapozott-e, figyelembe vette a szabadalmasnak azt a korábbi megállapítását, hogy „nem lehetséges a szabadalom olvasása alapján megmondani, hogy a példák közül melyik esik az 1. igénypont oltalmi köre alá”, vagyis a szabadalmi leírásból nem lehet megállapítani, hogy a sajátos példák közül bármelyik is ténylegesen mutatja az igénypontok által megkívánt funkcionális vonásokat. Megjegyezte továbbá, hogy – miként maga a szabadalmas állította – annak érdekében, hogy meg lehessen mondani, vajon egy lencse szemészeti kompatibilitást mutat-e, és így a találmány szerint készült-e, lényeges klinikai próbákat kellene végezni. Ennél a pontnál Kitchin bíró óvott az igénypontokban funkcionális nyelvezet használatától, megjegyezve, hogy „egy olyan igénypontnak, amely egy hasznos hatékonyságúnak mondott termékosztályra vonatkozik, egy olyan közös elv azonosításán kell alapulnia, amely azt az ésszerű jóslást teszi lehetővé, hogy lényegileg az összes igényelt termék valóban mutatja ezt az aktivitást”, és azt is megjegyezte, hogy „nem lehetséges megkerülni ezt a követelményt egyszerűen egy funkcionális korlátozással, amely az igénypont oltalmi körét az olyan termékekre korlátozza, amelyek mutatják a vonatkozó hatékonyságot, vagyis megvalósítják a találmányt”. Ebben az esetben Kitchin bíró azt találta, hogy nem azonosítottak ilyen közös elvet, mert csupán egy olyan anyag megtalálása, amely mutatja az igénypont által megkívánt oxigénáteresztő képességet és ionpermeabilitási tulajdonságot, nyilván nem elegendő a találmány megvalósításához, és a szabadalom a lencsékre valójában olyan példákat tartalmaz, amelyek nem mutatják a kívánt tulajdonságokat. Ennek következtében a leírás alapján nem világos, hogy az 1. igénypont szövege értelmében a példával bemutatott lencsék közül bármelyik is ténylegesen megvalósítja a találmányt. Ilyen alapon Kitchin bíró arra az elkerülhetetlen következtetésre jutott, hogy a szabadalom kinyilvánítása nem kielégítő.

A CA-n Lord Jacob bíró megerősítette az alsófokú bíróságnak azt a döntését, hogy a szabadalmat nem kielégítő kinyilvánítás miatt meg kell vonni. Maró gúnnyal megszövegezett döntésében egyetértett azzal, hogy a szabadalom nem volt több egy „ha Ön meg tudja találni, mi igényeljük azt” szabadalomnál.

Jacob bíró határozottan elutasította a szabadalmasnak azokat az érveit is, hogy a siker megjósolhatósága nem egy figyelembe veendő megfontolás a kielégítő kinyilvánítás megítélésénél, megerősítve, hogy az Egyesült Királyságban a siker megjósolhatósága, majd a találmány megismételhetősége olyan körülmények között lényeges a kinyilvánítás kielégítő voltának megítélése szempontjából, ahol funkcionális korlátozás van beiktatva az igénypontba, valójában követve az ESZH Bővített Fellebbezési Tanácsának a G 01/03 döntésében tett megállapításait a találmány oltalmi körét alá nem támasztó kiviteli alakok vonatkozásában.

Az a tény, hogy a párhuzamos ügyben mind az ESZH műszaki fellebbezési tanácsa, mind a Hágai Kerületi Bíróság és a Párizsi Fellebbezési Bíróság fenntartotta a szabadalmat, rámu-

tat arra, hogy nincs összhang a különböző európai bíróságok által szabadalmi peres ügyekben hozott döntések terén. Lord Jacob bíró az eltéréseket ebben az ügyben a francia és a holland bíróságok azon feltételezésének tulajdonítja, hogy a szabadalom példái lehetővé teszik a találmány megvalósítását, ami összhangban van a szabadalmas bíróságok előtt tett ilyen kijelentéseivel. Arra is rávilágított azonban, hogy ezek a feltételezések lehetővé tették „a tények mélyreható megvizsgálásának és keresztkérdések segítségével történő bizonyításának” az elkerülését is, ami végül az Egyesült Királyságban a nem kielégítő kinyilvánítás megállapításához vezetett.

Lord Jacob bíró tehát az angol bíróságok és a kontinens bíróságainak döntései közötti eltérést a tőle elvárható és megszokott udvarias formában annak tulajdonítja, hogy az angol bíróságok alaposabban vizsgálják és kutatják a tényeket. Ehhez a jelen sorok szerzőjének legyen szabad saját véleményként hozzáfűznie, hogy az eltérésben az is szerepet játszhat, hogy az angol bírók rendkívül alaposan felkészülnek a tárgyalásra. A szerző két tárgyaláson vett részt az Angol Szabadalmi Bíróságon, és mindkét esetben lenyűgözte a bírók elegáns stílusa mellett azok jártassága a tárgyalás műszaki anyagában is. Annnyira otthon voltak a tárgyalás során felmerült, egyáltalán nem egyszerű kémiai kérdésekben, hogy a tárgyalások alatt a szerzőnek eszébe sem jutott, hogy a bíróknak jogi képzettségük mellett nincs vegyészeti képzettségük is. Csak a tárgyalások után tudta meg, hogy tévedett: a bírók olyan alaposan felkészültek a tárgyalás kémiai vonatkozásaiból is, hogy joggal keltették jogász és vegyész szakember benyomását.

Egységes Szabadalmi Bíróság

A Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle augusztusi számának 113–114. oldalán az Egységes Szabadalmi Bíróság (Unified Patent Court, UPC) megalakításával kapcsolatban ismertettük az Európai Tanácsnak azt a döntését, hogy az UPC Elsőfokú Bírósága központi részlegének [Central Division of the Court of First Instance (CFI) of the Unified Patent Court] a székhelye Párizs lesz ugyan, azonban a kémiai ügyekkel egy londoni, a gépészeti (műszaki) ügyekkel pedig egy müncheni részleg fog foglalkozni, és a CFI első elnöke francia lesz.

A tagországok képviselői nem tudtak megegyezni az egységes szabadalmi oltalom létrehozására vonatkozó rendeletnek a megjavított együttműködés megvalósítását szabályozó 6–8. cikkével kapcsolatban, amelyek hatálybalépése esetén a peres felek önműködően jogot kapnának arra, hogy érdemi jogi kérdésekben az Európai Unió Bíróságához (Court of Justice of the European Union, CJEU) forduljanak az Európai Unió Működési Szerződésének (Treaty of the Functioning of the European Union, TFEU) 267. cikke alapján. Ezt a lehetőséget a szellemi tulajdonnal foglalkozó szakemberek széles köre elítélte, mert a CJEU nem rendelkezik műszakilag képzett bírókkal, akik alkalmasak a bonyolult szabadalmi ügyek eldöntésére. Ezért az Európai Tanács javasolta a rendelet 6–8. cikkének törlését.

Az Európai Parlament nem értett egyet ezzel a javaslattal, és szeptemberre halasztotta a 2012. július 4-ére előirányzott szavazást az egységes szabadalmi csomagról.

Még az sem ismert, hogy az UPC el fogja-e fogadni a szabadalmi pereskedés kétfelé ágazó megközelítését, a szabadalom bitorlást a szabadalom érvényességét megállapító eljárástól külön döntenék el. A német és az osztrák bíróságok ezt a két kérdést külön eljárásban tárgyalják, szemben az angol és a francia (és a legtöbb európai tagország) gyakorlatával.

A fentiekből is láthatjuk, hogy az Egységes Szabadalmi Bíróság megalakításával kapcsolatban még számos kérdés eldöntetlen.

Európai Szabadalmi Hivatal

A) Az Európai Szabadalmi Hivatal és az Orosz Szabadalmi Hivatal (Rospatent) egyezményt írt alá, amelynek alapján orosz és angol nyelvű szabadalmi dokumentumokat cserélnek két nyelvű szövegtettek létrehozására az ESZH weboldalán az ingyenes *Patent Translate* szolgáltatásban való felhasználás céljából.

B) Ismeretes, hogy az európai szabadalmi bejelentésnek újnak kell lennie olyan értelemben is, hogy titokban kell maradnia mindaddig, amíg be nem nyújtják. Egy találmány természetesen nem marad titokban, ha a nyilvánosság számára ismertté válik kinyilvánítás útján. Nincs korlátozás egy korábbi kinyilvánítás eszköze, ideje vagy helye tekintetében, vagyis annak a köznek a vonatkozásában, amelynek számára az információ hozzáférhetővé vált. Csupán arra van szükség, hogy a közhöz tartozó személy képes legyen felhasználni az információt, ha ezt kívánja. Arra sincs szükség hogy egy személy ténylegesen hozzáférjen egy információhoz: csupán a hozzáférés lehetőségére van szükség. Így egy postán küldött dokumentum, amely nem bizalmas, egy könyvtár polcán olvasatlanul heverő könyv, egy publikált folyóiratcikk vagy a találmány ismertetése egy tudományos konferencián egyaránt újdonságrontó, ha a szabadalmi bejelentés napja előtt történt. A *Philips* két szabadalma kapcsán felmerült az a kérdés, hogy újdonságrontó-e az, ha a találmányt egy interneten vagy e-mailben elküldött dokumentumban írták le.

A vizsgált esetekben a Philips két európai szabadalmi bejelentést nyújtott be fekete-fehér képernyőre, amelyeket 1 006 733 számmal, illetve 1 263 240 számmal engedélyeztek. A szabadalmi bejelentések benyújtása előtt az első bejelentés igénypontjaiban használt pontos szöveget az interneten elküldték különböző egységes URS-eknek, és a küldött szövegek hozzáférhetősége különböző időtartamok eltelte után megszűnt. Hasonlóképpen, a második bejelentés igénypontjait pontosan reprodukálták interneten továbbított titkos és nem titkos e-mailekben.

Annak érdekében, hogy jogi felülvizsgálatot kényszerítsenek ki, a *DSM*, egy harmadik fél, a Philips-szel egyetértésben megtámadta az engedélyezett szabadalmakat. Az ESZH előtti, ezt követő eljárás részeként az ESZH feladata volt eldönteni, hogy az igénypontoknak az

interneten való továbbítása, illetve e-mailen való elküldése a találmány korábbi nyilvánosságra hozatalát képezte-e, amit a szabadalom elnyeréséhez meg kellett volna akadályozni.

Az interneten való továbbítás esetében az ESZH kétlépcsős próbát alkalmazott annak megállapítására, hogy az ilyen módon kinyilvánított találmány nyilvánossá vált-e. Ha egy európai szabadalmi bejelentés tényleges benyújtási napja előtt egy olyan dokumentumot, amely tárolva van az interneten, és egy sajátos URS révén hozzáférhető, (1) meg lehet találni egy nyilvános webkutató gép segítségével, egy vagy több olyan kulcsszót használva, amelyek valamennyien ennek a dokumentumnak a lényeges tartalmára vonatkoznak, és (2) ezen az URS-en hozzáférhető marad elég hosszú ideig ahhoz, hogy a köz egy tagja közvetlenül és egyértelműen hozzáférhet ehhez a dokumentumhoz, akkor az ESZH nézete szerint ez az információ újdonságrontó lenne egy ilyen vonatkozású, később benyújtott európai szabadalmi bejelentésre nézve.

E-mail kinyilvánítás esetében az ESZH úgy döntött, hogy a nyilvános interneten (vagyis nem egy vállalat intranetjén) átküldött e-mailek nem képeznek nyilvános információt, és abszolút titkosságot élveznek, tekintet nélkül az e-mail tartalmára, valamint a küldő és a fogadó személyére. Az ESZH nézete szerint ez igaz lenne akkor is, ha érvényes ok lenne e-mailek elfogására, például internetszolgáltatói szinten.

Így – miközben mellékes marad, hogy az újdonságot tárgyilagosan kell megítélni, és hogy egy személy milyen könnyen tud hozzájutni a kinyilvánított információhoz – az ESZH most világossá tette, hogy az információ hozzáférhetősége az interneten nem lehet tisztán elméleti ügy; gyakorlati elemnek is kell benne lennie. A kinyilvánított információhoz való hozzáférés megkívánt szintje ezért magasabbnak tűnik elektronikus kinyilvánítások esetén, mint írásbeli kinyilvánítások, orális közlés vagy felhasználás esetén, amikor újdonságrontásról van szó egy később benyújtott találmány szempontjából.

A gyakorlatban természetesen igen nehéz lehet azt bizonyítani, hogy az interneten mi volt kinyilvánítva és mikor a megkívánt szintnek megfelelően, ha egy ellenfél megkísérli kimutatni, hogy egy igényelt találmányt már publikáltak. A Philips-ügyekben egy közjegyzőt használtak arra, hogy gondosan jegyezze fel ezt az információt az elektronikus kinyilvánítás időpontjában.

Nem akadály a hozzáférésnek, ha fizetni kell az online hozzáférésért, vagy egy weboldal jelszóval van védve, vagyis az ilyen weboldalakon kinyilvánított információ is kinyilvánítást jelent a köz számára. Csupán az olyan webhelyek, amelyek szigorúan bizalmasak, így csupán az alkalmazottak számára hozzáférhető vállalati weboldalak tűnnek mentesnek újdonságrontás alól egy később igényelt találmányra nézve.

A fentiekből következik, egy találmányról nem célszerű információt küldeni a nyilvános interneten, ha arra Európában szabadalmi oltalmat kívánunk szerezni.

C) Az alábbiakban néhány olyan fellebbezési bizottsági döntést ismertetünk, amely azzal a kérdéssel kapcsolatos, hogy a leírást milyen mértékben lehet felhasználni az igénypontok értelmezésére.

A kémiai fellebbezési tanácsok az évek folyamán egyértelmű joggyakorlatot fejlesztettek ki, amely szerint nem megengedett az igénypontokba olyan vonásokat beleolvasni, amelyek csupán a leírásban fordulnak elő, és ezután az ilyen jellemzőket arra felhasználni, hogy segítségével a találmányt megkülönböztessék a technika állásától. A *T 881/01* számú döntés szerint az igénypontokban elő nem forduló jellemzőkre támaszkodás nem az igénypontok értelmezését, hanem azok újraírását jelenti.

A *T 197/10* számú döntés szerint a leírás nem használható fel az igénypontok kifejezéseinek értelmezésére, ha az igénypontok világosak és egyértelműek. Ez a döntés azonban nyitva hagyja azt a kérdést, hogy mit kell tenni, amikor az igénypontok nem egyértelműek.

Másmilyen értelmezési vonalat fejlesztett ki néhány mechanikai és elektromos fellebbezési tanács, megállapítva, hogy a szabadalmi dokumentumokban használt kifejezéseknek a vonatkozó szakmában szokásos értelmezést kell adni, hacsak a leírás nem ad a kifejezéseknek sajátos jelentést. A *T 1321/04* döntés szerint a szabadalmi dokumentum a saját szótára lehet, és ha egy sajátos jelentést lehet belőle levezetni, csupán ez a jelentés döntő.

Az egészen új, *T 443/11* számú döntés szerint „megalapozott joggyakorlat, hogy az igénypontokat olyan módon kell értelmezni, hogy azokat a szakember megértse”.

Összefoglalva úgy tűnik, hogy szükség van jövőbeli döntésekre annak tisztázására, hogy milyen körülmények között lenne megengedett a leírásra támaszkodni ahhoz, hogy az igénypontok kifejezéseinek korlátozott értelmezéséhez lehessen jutni. Mindenképpen ajánlatos azonban, hogy a bejelentők világos, tömör és egyértelmű igénypontokat szövegezzenek.

D) A *T 560/09* számú döntésben a tanács hangsúlyozta, hogy az ESZE 84. szakasza és 43(1) szabálya szerinti, a kinyilvánítás világosságára vonatkozó követelmények a jogbiztonság alapelvein nyugszanak, amely szerint a nyilvánosság számára nem lehet kétséges az, hogy egy meghatározott igénypont melyik tárgyra vonatkozik, és melyikre nem. Általános funkciók adatokkal kifejezett műszaki jellemzőkkel kapcsolatban a tanács leszögezte, hogy a funkciónak olyan kísérletekkel vagy rendszabályokkal igazolhatónak kell lennie, amelyek a leírásban kellően ismertetve vannak, vagy a szakember számára ismertek. Ez annyit jelent, hogy egy jellemzőnek az igénypontban nemcsak érthetőnek, hanem félreérthetetlennek is kell lennie, hogy megállapítható legyen: az igényelt funkcionális követelmény ki van-e elégítve. Ezért szükség van olyan megkülönböztető eszközökre, amelyek lehetővé teszik egy igénypontban a funkcióval való meghatározást.

Az 1. igénypont szerinti anyagkeverék egy olyan vérlemezke-aktivátort tartalmazott, amely elsősorban azzal a funkcionális jellemzővel volt jellemezve, hogy „nem képes 15 percnél rövidebb idő alatt véralvadékat képezni”. Ennek a jellemzőnek a jelentését pontosan meg kellett magyarázni, mert az igényelt gél egyik lényeges alkotórészére vonatkozott. Ezért egyértelműen különbséget kellett tenni az igényelt funkcióval rendelkező aktivátorok és olyan aktivátorok között, amelyek ezt a funkciót nem mutatták. Ennek a jellemzőnek a meghatározására szolgáló szabványos eljárás hiányában a szakember nem tudja megállapítani, hogy ez a funkció követelmény ki van-e elégítve. A véralvadási idő meghatározásához

a laborgyakorlatban otthonos szakembernek megfelelő hordozóanyagot és kísérleti feltételeket kell kiválasztania. Emellett a „nem képes 15 percnél rövidebb idő alatt véralvadást előidézni” funkcionális jellemző a hozzáadott aktivátor mennyiségétől is függ, így a mért véralvadási idő erősen változhat. Ezért az aktivátor meghatározására használt funkcionális jellemző nem elégíti ki az ESZE 84. szakasza szerinti követelményt, mert nem világos.

E) A *T 206/10* ügyben a tanács megállapította, hogy az ESZE 113(1) cikke nem csupán azt írja elő, hogy egy fél számára meg kell adni a lehetőséget a nyilatkozattételre, hanem mindenekelőtt előírja a döntést hozó részleg számára, hogy a fél nyilatkozatát bizonyíthatóan meghallgassa és figyelembe vegye.

Az elővizsgálati osztály előtt a bejelentő nem adta hozzájárulását az engedélyezésre javasolt szöveghez (amely a segédkérelmen alapult), és a főkérelem alapján kért egy fellebbezhető döntést. Miután felhívták szóbeli meghallgatásra, a bejelentő visszavonta a főkérelmét „a segédkérelem javára”, előadva, hogy „azt hitte, így a szóbeli tárgyalás törölhető, és egy ESZE 71(3) szabály szerinti új közleményt fognak kiadni”. Az elővizsgálati osztály azonban fenntartotta a szóbeli tárgyalás időpontját, és elutasította a szabadalmi bejelentést azzal az indokolással, hogy a bejelentő állításai ellentétesek a segédkérelem vonatkozásában: először nem fogadta el az engedélyezésre javasolt szöveget (vagyis a segédkérelem szerintit), azonban később visszavonta a főkérelmét a segédkérelem javára.

A tanács lényeges eljárási hibát talált az elővizsgálati osztálynak az állítólagos ellentmondó nyilatkozatokkal kapcsolatos érvelésében. Az az állítás, hogy a bejelentő a főkérelmet visszavonta „a segédkérelem javára”, és hogy „egy ESZE 71(3) szabály szerinti új nyilatkozatot lehet kiadni”, nem hagyott kétséget afelől, hogy a bejelentő a segédkérelem szerinti engedélyezést kért. Továbbá az a tény, hogy a bejelentőt csupán arról értesítették, hogy a szóbeli tárgyalást fenntartották, a bejelentő állásfoglalásának a figyelmen kívül hagyását jelentette, és így eljárási hibát és a bejelentőnek az ESZE 113(1) cikke szerinti meghallgatásra vonatkozó joga megsértését képezte. Az elővizsgálati osztály közleményében egyrészt nem indokolta meg, hogy miért utasította el a bejelentő kérelmeit, másrészt közléséből az sem derült ki, hogy legalább figyelembe vette-e a bejelentő nyilatkozatait.

F) A *T 1536/08* ügyben a felszólaló (fellebbező) bizonyítékként a technika állásához tartozó dokumentumokat fényképmásolatok alakjában nyújtott be azzal az utalással, hogy szükség esetén a megfelelő kézikönyvek nyomtatott eredeti változatát kész pótlólag benyújtani. A felszólalási osztály azzal az indokolással utasította vissza a felszólalást, hogy a felszólaló nem bizonyította a vonatkozó oldalakról, hogy azok valóban a megnevezett kézikönyvekből származnak, és a felszólaló a kézikönyveket sem mutatta be.

A tanács érvénytelenítette ezt a döntést, mert a felszólalási osztály teljesen figyelmen kívül hagyta a felszólaló által a felszólalási iratban tett ajánlatot, hogy a dokumentumok eredeti változatát kész bemutatni. Minthogy a felszólaló ezt az ajánlatot időben tette, és ez a bizonyító anyag az ügyben központi jelentőségű volt, mert csak ezeknek a nyomtatványoknak a

figyelembevételével lehetett az ügyben végleg dönteni, az ajánlat figyelmen kívül hagyása a meghallgatási jog megsértését jelentette.

G) A *T 1553/07* ügyben a fellebbező szabadalomtulajdonos azt állította, hogy a felszólalási osztály törvénytelenül alkalmazta az ESZE/1973 71a (ESZE/2000 116) szabályát, amikor egy előhasználatra vonatkozó nyilatkozatát új tényként, és nem érvként értékelte, és ezért az eljárásban nem vette figyelembe.

A tanács megállapította, hogy az ESZE/1973 71a(1) szabálya szerint az idézésben meghatározott időpont után előadott új tényeket és bizonyítékokat nem kell figyelembe venni, kivéve ha az eljárás alapját képező tény megváltozása miatt kell azokat elfogadni. Az ESZE/1973 71a(1) szabálya ugyanúgy, mint az annak alapját képező ESZE/1973 114(2) cikke, késve előadott tényekre és bizonyító anyagokra vonatkozik, de nem új érvekre, amelyeket az egész eljárás alatt elő lehet adni. Ezért a joggyakorlat szerint a már előadott érvek alátámasztására szolgáló új érveket az ESZE/1973 71a(1) szabálya szerint akkor is figyelembe kell venni, ha azokat a felhívásban megadott időpont után adják elő, és azokat az ESZE/1973 114(2) cikkére való hivatkozással sem lehet elutasítani.

A fellebbezési tanácsok joggyakorlata szerint az ESZE/1973 114(2) cikke értelmében a „tények” megerősített állítások, amelyeket adott esetben bizonyítékkal kell alátámasztani. A Bővített Fellebbezési Tanács G 4/92 állásfoglalásában azon a véleményen volt, hogy az új érvek nem képeznek új anyagot mint olyat, hanem olyan tények megerősítésére szolgálnak, amelyeket már előadtak. Az érvek lehetnek olyan állítások is, amelyek már előadott tények (ideértve bizonyítékokat is) megcáfolására szolgálnak.

A felszólalási osztály előtti szóbeli tárgyaláson a szabadalomtulajdonos kifejtette, hogy a felszólaló állításai szerinti nyilvános előhasználatot miért nem bizonyítja minden kétségen felül a késve benyújtott D14–D21 bizonyító anyag. A tanács nem tekintette a felszólaló által állított előhasználat kétségbe vonását új tények előadásának. Ehelyett a kérdéses állítások olyan tényekre vonatkozó érvek előadását képezték, amelyeket már előadtak, és amelyek kapcsán már bizonyító anyagot is benyújtottak. Ezek a körülmények hasonlítanak azokhoz, amelyek például olyankor jelentkeznek, amikor a szabadalomtulajdonos megmagyarázza, hogy egy szabadalom igényelt tárgya – a felszólaló állítása ellenére – miért nem következik kézenfekvő módon a felszólaló által idézett dokumentumok szerinti technika állásából.

Minthogy a szabadalomtulajdonos állításait érvekként kellett értékelni, sem az ESZE/1973 71a(1) szabálya, sem 114(2) cikke nem képezett jogi alapot a felszólalási osztály azon döntéséhez, hogy nem fogadta el a szabadalomtulajdonos nyilatkozatát.

H) A *T 1226/07* sz. ügyben a tanács leszögezte, hogy az ESZE 1973 51(4) szabálya szerinti közlés annak megállapítására szolgál, hogy a bejelentő egyetért-e az engedélyezésre javasolt szöveggel, miként ezt az ESZE 1973 97(2)(a), illetve 113(2) cikke előírja. Ha a bejelentő nem ért egyet, a bejelentést az ESZE/1973 97(1) cikke szerint elutasítják, mert az ESZE erre az esetre nem ír elő más jogkövetkezményt.

A tanács úgy találta, hogy az ESZE/1973 51(4) szabályának és 97(1) és (2) cikkének együtthatása alapján fel lehet ismerni, hogy az ESZE/1973 51(4) szabálya szerinti közlés nem szolgál a vizsgálati eljárás lezárására, hanem inkább egy előkészítő rendszabályt képez, és így fellebbezéssel nem támadható meg. Ezért az ESZE/1973 51(4) szabálya szerinti közlés ellen rendes körülmények között nem nyújtható be fellebbezés.

I) A *G 9/91* és a *G 10/91* döntés szerint egy felszólalás vizsgálata arra a terjedelemre van korlátozva, amelyben a szabadalom ellen felszólalnak a felszólalási iratban. A Bővített Fellebbezési Tanács véleménye szerint azonban ez az elv korlátozásnak van alávetve: még ha a felszólalás kimondottan csupán az európai szabadalom független igénypontjának tárgya ellen irányul is, egy, az ilyen független igényponttól függő igénypontokat mégis lehet szabadalmazhatóságra vizsgálni, ha a független igénypontot felszólalási vagy fellebbezési eljárásban megsemmisítik, feltéve, hogy ezeknek a függő igénypontoknak az érvényességét első megtekintésre kétségbe lehet vonni a már hozzáférhető információs anyag alapján.

A *T 31/08* döntés ügyében a felszólalást nem csupán az egyetlen független igénypont tárgya ellen nyújtották be, hanem attól függő számos igénypont ellen is. A felszólalás tárgykörébe tartozó egyetlen igénypont sem vonatkozott fogaskerekre vagy annak meghajtására. A tanács véleménye szerint ezért az alperes a felszólalás körében megnevezett különálló tételek ellen szólalt fel, míg más igénypontok, ideértve azokat is, amelyek a fogaskereket és annak meghajtását határozták meg, nem voltak megjelölve, és így ki voltak zárva a felszólalás tárgyköréből. Ennek megfelelően a fogaskerék és annak meghajtása nem képezte tárgyát a felszólalásnak az ESZE/1973 101. és 102. cikke vagy bármilyen eljárásnak az ESZE/1973 114. és 115. cikke értelmében. Ennek következtében a tanács úgy döntött, hogy a *G 9/91* és a *G 10/91* számú döntésben ismertetett kivételes intézkedés (a döntés indokolásának 11. pontja) nem alkalmazható a kérdéses ügyben. Ezért továbbra is érvényes a Bővített Fellebbezési Tanács által ezekben a döntésekben (a döntés indokolásának 10. pontja) kinyilvánított alapelv azon jogi és ténybeli keret vonatkozásában, amelyen belül érdemi vizsgálatot kell lefolytatni.

J) A felszólalás terjedelmével kapcsolatban a *T 1900/07* döntés megállapította, hogy ha egy felszólaló teljes terjedelmében kéri egy szabadalom megvonását, elegendő a felszólalást a szabadalom legalább egy igénypontjával kapcsolatban megalapozni ahhoz, hogy kielégítse az ESZE 76(2)(c) szabályának [ESZE/1973 55(c) szabályának] a követelményeit. Az ESZE 76(2)(c) szabálya nem vonatkozik igénypontokra, hanem inkább azt írja elő, hogy a felszólalási iratnak magyarázatot kell tartalmaznia arról, hogy a szabadalom ellen milyen terjedelemben nyújtják be a felszólalást. A vizsgált esetben felszólalási okként az ESZE 100a) cikkét nevezték meg az újdonsághiánnyal (ESZE 54. cikk) és a hiányzó feltalálói tevékenységgel kapcsolatban (ESZE 56. cikk). A felszólalási irat következő oldalain azonban a felszólaló csupán az ESZE 100a) cikke szerinti felszólalási okot alapozta meg az ESZE 54. cikkével kapcsolatban, míg az ESZE 100a) cikke szerinti felszólalási okot az ESZE 56. cikkével kapcsolatban nem bizonyította az ESZE 99(1) cikkében előírt határidőn belül, miként

ezt az ESZE 76(2)(c) szabálya előírja. Ezért a második felszólalási okot, amelyet a felszólalási osztály sem vont be az eljárásba, az ESZE 114(1) cikke szerint nem lehetett a felszólalási eljárás részének tekinteni.

K) A *T 1374/06* ügyben az ESZE 100c) cikke szerinti felszólalási okot először a felszólalási osztály előtti szóbeli tárgyaláson nevezték meg. A tanács véleménye szerint a felszólalási osztály helyesen fejtette ki azt a véleményét, hogy abban az ügyben a felszólalási osztály az eljárás késői stádiumában helyesen engedélyezte új felszólalási ok beiktatását, mert jó oka volt azt hinni, hogy ez az ok lényegesnek bizonyulhat az újdonság meghatározásánál és ennek megfelelően a végső döntés meghozatalánál. Itt a tanács a G 9/91 döntésre utalt, amelyben a Bővített Fellebbezési Tanács rámutatott, hogy a felszólalási osztálynak csak olyan esetekben kell vizsgálnia az ESZE/1973 55(c) szabálya [ESZE 76(2)(c) szabálya] szerinti nyilatkozat tényleges tartalmán túlmenő felszólalási okokat, amikor első pillantásra világos okok miatt lehet azt hinni, hogy ezek az okok a tárgyhoz tartoznak, és hátrányosan befolyásolnák az európai szabadalom fenntartását. Így a G 9/91 döntés szerint csak azt kell vizsgálni, hogy a felszólalási osztálynak jó oka volt-e azt „hinni”, hogy a később előadott okok hátrányosan befolyásolhatnák a szabadalom fenntartását; ez azonban semmiképpen nem befolyásolja a végső döntést erről a felszólalási okról. Emellett a tanács azon a véleményen volt, hogy ezekkel az elvekkel összhangban egy felszólalási osztály szabadon dönthet arról, hogy beiktat-e első pillantásra lényeges okokat, még akkor is, ha később úgy dönt, hogy ezek az okok nem befolyásolják hátrányosan a kérdéses szabadalom fenntartását.

L) Felszólalás esetén általában nem elegendő az előhasználat tárgyának absztrakt megjelölése.

A *T 25/08* ügyben a felszólaló (egyúttal fellebbező fél) az előhasználat bizonyítékaként nem csupán az E1 és az E2 dokumentumra hivatkozott a tényállítások bizonyításaként, hanem tanú általi bizonyítást is felajánlott. Ebből a célból a felszólalási határidőn belül megadta az összes tényt és bizonyítékot, amely szükséges volt az előhasználat tárgyának azonosításához; emellett az állított előhasználattal kapcsolatos kifogásait is érthetően adta elő és alapozta meg. A tanács nem osztotta az alperes véleményét, hogy a kérelmező által végzett előhasználat esetén a joggyakorlat azt kívánja, hogy a nyilvános előhasználatot minden kétségen felül meg kell állapítani. Valójában ez volt az eset, azonban nem a felszólalás megengedhetőségének vizsgálatával, hanem anyagi jogi megalapozottságának vizsgálatával kapcsolatban. Hasonlóképpen a tanács nem értett egyet a felszólalási osztálynak azzal a döntésével, amely szerint a felszólalás meg nem engedett voltát lényegi megfontolások alapján kell megmagyarázni, mert a megengedhetőség vizsgálatánál a döntő tényezőt csupán a tények és a bizonyító anyagok adatai, nem pedig azok tartalmi értékelése képezi.

M) A *T 2291/08 sz.* ügyben a megtámadott szabadalmat visszavonták, mert olyan tárgyat tartalmazott, amely túlterjedt az eredetileg benyújtott bejelentés tartalmán [ESZE 100(c) cikk]. Ezt az okot nem a felszólaló hozta fel a felszólalási iratban, hanem a felszólalási osztály vitte be az eljárásba saját belátása alapján az ESZE 114(1) cikke szerint. Így a tanács a

vizsgált esetben azzal a kérdéssel szembesült, hogy a felszólalási osztály – az eljárás késői szakaszának különleges körülményeire tekintettel – helyesen gyakorolta-e mérlegelési szabadságát.

A fellebbező fél azzal érvelt, hogy az ESZE 100(c) cikke az ESZE 123(2) cikkével szemben nem volt első látásra a tárgyhoz tartozó, és így nem kellett volna elfogadni. Az ügyre nézve az volt lényeges, hogy a megtámadott szabadalmat először elutasították, és a megfellebbezett döntést T 1190/01 aktaszámú ügyként a jelenlegitől eltérő fellebbezési tanács vizsgálta. Ez a T 1190/01 ügyben arra a következtetésre jutott, hogy a vitatott igénypont kielégítette az ESZE 123(2) cikk követelményeit.

A tanács nézete szerint a felszólalási osztály által az ESZE 114(1) cikke alapján beiktatott felszólalási okoknak első látásra igen lényegeseknek kell lenniük (G 9/91 és G 10/91). Minthogy egyrészt egy előző fellebbezési tanács kimondottan megállapította, hogy a módosításokat alátámasztotta az eredetileg benyújtott bejelentés, és másrészt a bejelentésből mint egészről hihető volt, hogy a módosításokat kinyilvánították, a tanács nem tudta az utalásokat az ESZE 100(c) cikke alapján első pillantásra rendkívül fontosnak tekinteni. Ilyen körülmények között az új okoknak a felszólalási osztály általi bevezetése súlyos eljárási hibának minősült, amely indokolta a fellebbezési illeték visszatérítését.

Az Európai Unió Bírósága

A londoni repülőtér vámhivatala 2008 júliusában vizsgálat alá vont egy Hongkongból érkező és Kolumbiába tartó szállítmányt, amely mobiltelefonokat tartalmazott. Az árukon olyan megjelölés szerepelt, amely azonos a Nokia közösségi védjegyével. A vámhatóság azt gyanította, hogy utánzatokról van szó, ezért mintákat küldött a Nokia részére, amely kérte az áru lefoglalását. Azonban nem volt bizonyíték arra, hogy a szállítmányt az Unió piacán hoznák jogellenesen forgalomba, ezért a vámhatóság elutasította a kérelmet. Ezt a határozatot a Nokia megtámadta az Egyesült Királyság Fellebbezési Bíróságának Polgári Részlegénél (Court of Appeal, Civil Division).

Ez azt a kérdést terjesztette az Európai Unió Bírósága (CJEU) elé, hogy a harmadik országból származó olyan áruk, amelyek az Unióban védjegyoltalom alatt álló termék utánzatát képezik, az 1383/2003 sz. rendelet alapján hamisított áruknak vagy kalózárúknak tekinthetők-e abból kifolyólag, hogy az Unió vámterületére beléptették azokat, de ott nem kerülnek szabad forgalomba?

A CJEU döntése szerint az ilyen áruk nem tekinthetők hamisított áruknak vagy kalózárúknak pusztán azért, mert beléptették őket az Unió vámterületére, azonban ilyen áruknak tekinthetők akkor, ha bizonyítást nyer, hogy az árukat az Unióban történő forgalomba hozatalra szánják. Amennyiben az intézkedő vámhatóság a jogsértés fennállására vonatkozó gyanúról szerez tudomást, az érintett árukat le kell foglalnia, vagy fel kell függesztenie az áruk forgalmazását.

A jogsértést valószínűsítheti az, hogy nem jelentik be az áruk rendeltetési helyét, nem működnek együtt a vámhatósággal, vagy olyan adatok jutnak a vámhatóság tudomására, amelyek arra engednek következtetni, hogy az árukat jogellenesen uniós fogyasztók számára szándékoznak forgalomba hozni.

Az Európai Unió Törvényszéke

Az Európai Unió Törvényszéke (General Court of the European Union, GCEU) megerősítette a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (Office for Harmonization in the Internal Market, BPHH) Fellebbezési Tanácsának azt a döntését, amellyel elutasította a *Spar Handelsgesellschaft mbH* (Spar) felszólalását. Az ügy előzményeként említjük, hogy a Spar a tulajdonosa az alábbi két német védjegynek

(fekete-fehér)

lajstromozva többek között különböző árukra a 16. áruosztályban és

(színes: piros alapon fehér betűk, zöld fenyőfa)

lajstromozva többek között különböző szolgáltatásokra a 35., 36. és 39. áruosztályban.

Az *SPA Group Europe Ltd & Co. KG* (Spa) 2004-ben közösségi védjegyre bejelentést nyújtott be a SPA GROUP lajstromozása iránt. A BPHH a bejelentést feltétlen lajstromozást kizáró okok miatt elutasította. Az elutasítás miatt a SPA korlátozta az áruk és szolgáltatások listáját. Ezt követően az SPA GROUP közösségi védjegyet publikálták a 16., 35., 41. és 44. áruosztályban. E bejelentés ellen felszólalt a Spar.

A BPHH felszólalási osztálya érvénytelenítette a felszólalást annak következtében, hogy nem látta valószínűnek a vonatkozó védjegyek összetévesztését. A BPHH Fellebbezési Tanácsa megerősítette ezt a döntést. A Spar ezután a GCEU-nál nyújtott be fellebbezést, kintartva azon állítása mellett, hogy a védjegyeket valószínűleg összetévesztenék.

A Közösségi Védjegyrendelet 8(1)(b) cikke szerint amikor egy korábbi védjegy tulajdonosa szólal fel, a bejelentett védjegyet nem szabad lajstromozni, ha egy korábbi védjeggyel való azonossága vagy ahhoz való hasonlósága miatt és a két védjegy által érintett áruk vagy szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt fennáll a közönség megtévesztésének valószínűsége azon a területen, ahol a korábbi védjegy védve van. Minthogy a jelen esetben mindkét védjegy, amelyre a felszólalást alapozták, Németországban volt lajstromozva, az a közönség, amelyre vonatkozólag meg kellett állapítani a megtévesztés valószínűségét, általában német fogyasztókból állt.

A megtévesztés valószínűségét világszinten kell megállapítani annak alapján, hogy az illetékes közönség hogyan fogja fel a jeleket (vizuálisan, hallás útján és fogalmi úton) és a vonatkozó árukat és szolgáltatásokat, figyelembe véve mindazokat a tényezőket, amelyek az ügy körülményeire vonatkoznak, különösen a védjegyek egymástól való függését.

A jelen döntésben a GCEU megerősítette, hogy az összetévesztés valószínűségének globális felbecsülésekor a védjegyek vizuális, hallás szempontjából vagy fogalmi úton való hasonlóságát a jelek által adott általános benyomás alapján kell megítélni. Így a SPA GROUP közösségi védjegyet egészében kell összehasonlítani a korábbi német védjegyekkel.

Figyelembe véve a fentieket, a GCEU megerősítette, hogy a kérdéses jelzések vizuálisan különböznek, különösen az eltérő hosszúság és a figuratív részek miatt. Hangzásilag nagyon csekély mértékű hasonlóság van a vizsgált védjegyek között, mert a „Spar” szót a német vásárlók a „sparen” (takarékoskodni) szóval társítják, míg a „Spa” szó wellness-fürdővel vagy a belga Spa város nevével társítható.

A GCEU általánosságban helybenhagyta a BPHH Fellebbezési Tanácsának döntését, megállapítva, hogy bár a kérdéses áruk és szolgáltatások nagymértékben hasonlóak és részben azonosak voltak, az összetévesztés valószínűsége kizárható, mert a védjegyek kellő mértékben különböznek. Így a felszólalás eredménytelen volt.

A GCEU fenti döntése azt mutatja, hogy az „összetévesztés valószínűségének” megítélése az Európai Unió különböző bíróságainál és hivatalainál eltérő eredményekhez vezethet. Németországban ugyanis egy, a fentihez hasonló ügyet a Német Szabadalmi Hivatal 2009-ben úgy döntött el, hogy a német közönség valószínűleg összetéveszteni a SPAR és az SPA GROUP jelzéseket, ezért a fiatalabb megjelölést törölték.

Hollandia

A hágai Holland Fellebbezési Bíróság (HFB) 2012. január 24-én úgy döntött, hogy a *Lundbeck* antidepresszáns escitalopramot védő holland szabadalma részben érvénytelen, és ezzel felülbírálta az elsőfokú körzeti bíróság korábbi döntését, amely a szabadalmat a *Teva* támadása alapján teljes terjedelmében érvénytelenítette.

A kasszasikert eredményező antidepresszáns Cipralex gyógyszer a Lundbeck szabadalmi védik. A Cipralex, amely hatóanyagként escitalopramot tartalmaz, az (S)-enantiomerje a citalopram racém elegyének (amelyet Cipramilként forgalmazznak).

A Cipramil racém elegye képezte a tárgyát a 192 451 számú holland szabadalomnak és az SPC 970031 számú kiegészítő oltalmi tanúsítványnak, amelyek 1997-ben, illetve 2002-ben jártak le. A Lundbeck 1989-ben európai szabadalmi bejelentést nyújtott be annak érdekében, hogy sajátos oltalmat kapjon a citalopram (S)-enantiomerjére, nevezetesen az escitalopramra, aminek eredményeként EP 0 347 066 számon ('066-os) szabadalmat kapott. A szabadalom oltalmi ideje 2009-ben lejárt, azonban a Lundbeck meghosszabbított szabadalmi oltalomhoz jutott egy megfelelő kiegészítő oltalmi tanúsítvánnyal (SPC 300155), amely elvileg 2014-ben jár le.

A Lundbeck '066-os szabadalmának és 300155 számú SPC-jének az érvényessége volt a pereskedés tárgya Hollandiában és több más európai országban, amely perek több év óta folyamatban vannak. A megtámadott szabadalom független igénypontjai az escitalopram

tiszta enantiomerjére (1. igénypont), annak sztereospecifikus szintézisét célzó eljárásra (20. igénypont) és egy közbülső diol-bázis enantiomer prekursorra (7. igénypont) vonatkoznak, amelyet a sztereospecifikus szintéziseljárásban használnak. 2009-ben a hágai Körzeti Bíróság úgy döntött, hogy az 1. és a 6. igénypont érvénytelen, mert nélküli a feltalálói tevékenységet.

A HFB részben megváltoztatta ezt a döntést, mert nézete szerint az 1. termékigénypont új, bár az escitalopram sajátos optikai konfigurációját már kinyilvánították Smith et al. egy 1985. évi publikációban (*Pharmacopsychiatry*, 18, 225–230). Ilyen vonatkozásban a HFB megállapította, hogy ez a publikáció nem tartalmaz semmiféle tájékoztatást a vegyület optikai aktivitásáról, és ezért nem lehetett megállapítani, hogy a szerzők ténylegesen előállítottak escitalopramot elkülönített alakban.

A HFB azonban azt találta, hogy hiányzik a feltalálói tevékenység. Ilyen vonatkozásban általánosan azzal érvelt, hogy egy szakember az ismert racém citalopram-elegy megjavítására irányuló első lépésben először megkísérelné elkülöníteni az elegyet, mielőtt eltérő kémiai képletű egyéb lehetséges javított jelölt vegyületek keresésébe fogna. Ez az érvelés összhangban volt az Európai Szabadalmi Hivatal műszaki fellebbezési tanácsának jól megalapozott joggyakorlatával (T 296/87 számú döntés). Ezért a feladat-megoldás megközelítés alkalmazásakor az US 4 650 884 számú szabadalom helyett, amely az antidepresszáns vegyületek egy nagy csoportját ismerteti, a HFB a feltalálói tevékenység megállapításának kiindulási pontjaként az US 4 136 193 számú szabadalmat vette figyelembe, amely racém citalopramot ismertet. Minthogy a megtámadott szabadalom megállapítja, hogy a (műszaki) gyógyászati hatás majdnem teljes mértékben a racém citalopram S-enantiomerjében rejlik, a tényleges műszaki feladatot úgy határozták meg, hogy az egy új és megjavult enantiomer létrehozása egy ismert racém elegyből kiindulva. A HFB döntése szerint számos olyan publikáció volt ismert, amely a szakembert arra ösztönözte, hogy egy gyógyászatilag hatékony racém elegyben jelen levő különböző enantiomereket különítsen el és vizsgáljon meg, és így észszerű siker reményében megjavult hatékonyságú terméket fog kapni. Ezért a szakember általános szaktudása alapján azonnal elérkezne a racém elegyben jelen levő specifikus S-enantiomerhez, és nem lenne meglepve, ha azt találná, hogy ez az enantiomer kétszeresen hatékonyabb, mint a racemát. A HFB a T 296/87 számú döntés alapján végzett összehasonlítást, mert ebben a döntésben a tanács azon a véleményen volt, hogy egy különálló enantiomer négyszeresen megjavult hatékonysággal az eredeti racemát elegy hatékonyságához viszonyítva nem volt meglepőnek tekinthető.

Az escitalopram sztereoszelektív előállítására vonatkozó 6. igénypontot a HFB érvényesnek tekintette, ellentétben az elsőfokú bíróság döntésével, amely ennek az igénypontnak a tárgyát kézenfekvőnek tekintette. Ennek az igénypontnak a tárgya egy racém prekursor diolnak az enantiomerjeire való elkülönítésére és ezt követően az enantiomeresen tiszta diolnak gyűrűzárási reakcióval escitaloprammá való átalakítására vonatkozott.

Ezzel kapcsolatban a HFB úgy döntött, hogy – eltérően a felperes érveitől – a Lundbeck US 4 650 884 számú szabadalma (vagy annak EP 0171943 számú európai megfelelője), amely a racém diolbázist nyilvánítja ki, nem volt a legközelebbi anterioritásnak tekinthető, mert nem írja le a diolbázis (-)enantiomerjét, sem pedig az escitalopram előállításának eljárását. Ehelyett a HFB szerint Smith et al. 1985-ben a *Pharmacopsychiatry*-ban megjelent, fentebb említett cikke volt a legközelebbi ismert dokumentum, amely eljárást javasol escitalopram előállítására, azonban nem említi a diolbázist.

A HFB a diol prekursorok közbenső termékként való kiválasztását az enantiomer előállítására döntőnek találta az igényelt eljárás feltalálói tevékenysége szempontjából. A HFB szerint egy szakembernek számos választási lehetősége van olyan vegyület kiválasztására, amely escitalopram előállításakor közbenső vegyületként lenne használható; ilyen vegyület például a citalopram dezmetilszármazéka, amelyet kézenfekvőbbnek tekintettek. Az is nyilvánvaló volt, hogy a diol kémiai szerkezetére tekintettel egy gyűrűzárási reakció a diol kémiai szerkezete miatt könnyen vezethetett volna racemizációra tiszta S-enantiomer helyett, ami egy szakembert eltanácsolhatott volna attól, hogy egy diol prekuzort válasszon az escitalopram előállításának kiindulási vegyületeként. Ezeknek a megfontolásoknak az alapján a HFB azon a véleményen volt, hogy a 6. igénypont szerinti eljárás feltalálói tevékenységen alapszik.

Végül a HFB megállapította, hogy a közbenső diolbázis enantiomer prekuzorra vonatkozó 7. termékigénypont új, mert korábban nem nyilvánították ki optikai aktivitását, és így a tiszta enantiomert ténylegesen nem állították elő egyéni alakjában. Emellett ez az igénypont azért is feltalálói tevékenységen alapult, mert az igényelt vegyület meglepő módon közbenső termékként használható az enantiomer escitalopram előállításának eljárásában, és így a HFB ezt az eljárást is feltalálói tevékenységen alapulónak tekintette.

A felperes azt is kérte, hogy állapítsák meg a megfelelő kiegészítő oltalmi tanúsítvány (a '066-os szabadalomnak megfelelő 300155 számú SPC) semmisségét. Ezt a kérelmet azonban a HFB felülbírálta. A felperes ugyanis azzal érvelt, hogy korábban ugyanezen a termékre már engedélyeztek SPC-t, és hogy az SPC-kérelemben megjelölt forgalmazási engedély nem az első volt ezzel a termékkel kapcsolatban, ezzel a racém citalopramelegyre vonatkozó SPC-re és forgalmazási engedélyre utalva.

A HFB azonban úgy döntött, hogy az escitalopram és a citalopram két különböző hatóanyag, mert az escitalopram térbeli konfigurációja miatt új vegyület.

Egy további megválaszolandó alapkérdés az volt, hogy a megfelelő SPC alapját képező '066-os alapszabadalom igénypontjai (amely szabadalmat egy „termékszabadalomból” korlátoztak „eljárás szabadalommá”) még mindig vonatkoznak-e az escitalopram termékre. Ilyen vonatkozásban a HFB megállapította, hogy – mivel az igényelt eljárások oltalmat nyújtanak az eljárással közvetlenül kapott termékekre is – az eljárási szabadalom oltalmat biztosít az escitalopramra és annak gyógyászatilag elfogadható savaddíciós sóira, valamint az igényelt eljárásokkal kapott escitalopram-oxalátra is. Így mindezek a termékformák vé-

ettek maradnak az eljárási szabadalom által. Ezért a HFB úgy döntött, hogy a Holland Szabadalmi Hivatal jogosan engedélyezett SPC-t mindezekre a termékformákra is.

Indonézia

Indonéziában 2012. január 2. óta a védjegyek nemzetközi osztályozására vonatkozó Nizzai Megállapodás 10. kiadása érvényes.

A fenti időpont előtt benyújtott védjegybejelentésekre a Nizzai Megállapodás 9. kiadása marad továbbra is érvényben.

Izrael

A szabadalmazási eljárás egyszerűsítése érdekében az Izraeli Szabadalmi Hivatal törölte a megadási illetéket. Ennek megfelelően az engedélyezési értesítés kiadásától számított három hónapon belül a szabadalmi bejelentést önműködően publikálják felszólalási célra.

Kanada

Hasonlóan számos szabadalmi törvényhez, a kanadai szabadalmi törvény is megkívánja, hogy egy igényelt találmány hasznos legyen. A hasznosságot azonban műszaki találmányokra vonatkozó bitorlási ügyekben ritkán kell vizsgálni, mert az ilyen szabadalmak hasznossága rendszerint nyilvánvaló a megfelelően megszövegezett bejelentés leírása és rajza alapján. Az *Eurocopter v. Bell Helicopter Textron Canada Limitée* (Bell)-ügyben a Szövetségi Bíróság (Federal Court, FC) által nemrég hozott döntés azt bizonyítja, hogy kockázatos egy mechanikai találmányra vonatkozó szabadalmi bejelentésbe beiktatni a hasznosságra vonatkozó ígéretet, ha a bejelentés napján nem lehet bizonyítani vagy megalapozottan jósolni a hasznosságot az igényelt tárgy teljes területére.

1981-ben a Kanadai Legfelsőbb Bíróság (Supreme Court of Canada, SC) megállapította, hogy a szabadalmi törvényben a „nem hasznos” kifejezés azt jelenti, hogy a találmány egyáltalán nem működik, vagy nem hozza azt az eredményt, amelyet a leírás ígér. Ezért – bár a hasznossági küszöb Kanadában általában alacsony – az ígéret a leírásban növelheti a hasznossági küszöböt, és az elővizsgáló megkívánhatja az összes ígéret teljesítését az igénypont által felölelt valamennyi kiviteli alakkkal kapcsolatban. Ezek az ígérek érvényteleníthetnek egy igénypontot, kivéve ha az ígért hasznosságot bizonyítani tudják, vagy megalapozottan meg tudják jósolni a kanadai bejelentés napjától kezdve.

A hasznosság „megalapozott jóslása” a kanadai jogban a hasznosság bizonyításának változataként alakult ki a gyógyászati tárgyú bejelentések területén. Még ha egy gyógyászati bejelentés igénypontja nem bizonyította is a hasznosságot a kanadai bejelentés napján, az igénypont kielégítheti a hasznossági követelményt, ha a leírás kinyilvánított olyan ténybeli

alapot, amelynek alapján a hasznosságot ésszerű érvelési vonallal meg lehet jósolni. Bár a fentebb említett okok miatt az ésszerű jóslás részletes vizsgálatára mechanikai tárgyú szabadalmak esetén ritkán kerül sor, az Eurocopter-döntés az ésszerű jóslás lehetséges alkalmazhatóságát jelzi, amikor a találmány területe bonyolult, miként helikopterek leszálló futóművének kifejlesztésével kapcsolatban.

Az Eurocopter szabadalma három- vagy négyszárnyú helikopterek leszálló futóművének kifejlesztését célozta. Az ilyen helikoptereket úgy kell megtervezni, hogy elkerüljék a talajjal való érintkezéskor jelentkező rezonancia által okozott instabilitást, amit a helikopter rotorjának kialakítása a leszálló futómű mozgásával együtt okozhat. A technika állásához tartozó megoldások a talajrezonancia által okozott instabilitásra dugattyús hangfogókat alkalmaznak, amelyek azonban súlytöbbletet okoznak, karbantartást igényelnek, és egyéb hátrányokkal is járhatnak. A dugattyúk kiküszöbölése érdekében az Eurocopter szabadalma olyan leszálló futóműveket igényel, amelyek két eltérő síkon nyelhetnek el erőket. Közlebről az Eurocopter-szabadalom igénypontsorozata egyetlen független igénypontot és 15 függő igénypontot tartalmazott, amelyek olyan helikopter leszálló futóműre vonatkoztak, amely egy integrált elülső keresztellensúlyt foglal magában elöl vagy hátul a talaj érintkezési felületének első vonalához viszonyítva.

Miközben nem volt komoly vita azzal kapcsolatban, hogy az Eurocopter igényelt találmánya hasznos bizonyos célokra, az SC megállapítása szerint a szabadalmi leírás azt ígérte, hogy csökkenti a technika állásához tartozó leszálló futómű hátrányait, így a megnövelt terhelési tényezőket és a súlyt, továbbá lehetővé teszi a helikoptergyártó számára a költségek csökkentését és a talajrezonancia-biztonság növelését. Emellett az SC azt is megállapította, hogy a kanadai bejelentés napján a bejelentőnek nem volt arra vonatkozó bizonyítéka, hogy egy hátsó ellensúly előnyt nyújtana a talajrezonancia vonatkozásában. Továbbá a kanadai bejelentés napja előtt nem végeztek sem számításokat, sem próbákat annak meghatározására, hogy az igényelt konfiguráció milyen hatást gyakorol a talajrezonanciára, és így nem volt tényleges alap annak az időpontnak a meghatározására, amikor meg lehetett volna jósolni, hogy az igényelt változat milyen hasznosságot biztosítana. Ennek megfelelően az FC megállapította, hogy az 1–14. és a 16. igénypont érvénytelen, minthogy olyan kiviteli alakokra vonatkozik, amelyek hátrafelé néző elülső keresztellensúllyal rendelkeznek. Végkövetkeztetésében az FC elfogadta az alperes szakértőinek azt az állítását, hogy egy szakember nézete szerint egy hátrafelé néző elülső keresztellensúly sebezhetőbb ütközéskor fellépő hajlítás szempontjából.

Az FC megállapította, hogy az ígért hasznosságot bizonyították olyan kiviteli alakok esetén, ahol az elülső keresztellensúly elöl elhelyezett ellensúly volt, amit a 15. igénypont igényelt, és ezt az egyedül megmaradó aligénypontot bitorolta az alperes leszálló futóműve.

Az ésszerű jóslásra vonatkozó kanadai gyógyászati döntéseket követve az FC megállapította, hogy a tényleges hasznosság nem szükségszerűen elégíti ki a hasznossági követelményt, mert a pusztán spekuláció, még ha később helyesnek bizonyul is, elégtelen egy szabadalom

érvényességének bizonyításához. Ennek megfelelően az FC döntése szerint egy szabadalmat megtámadó félnek nem kell bizonyítania, hogy a találmány nem fog működni, vagy hogy a találmány nem fogja teljesíteni azt, amit a leírás ígér. Ezzel szemben a félnek csupán azt kell bizonyítania, hogy a leírás nem tartalmaz bizonyítékot vagy adatot az ígért hasznosságra. Ezzel kapcsolatban az FC rámutatott a leírásban levő ígérek lehetséges veszélyeire, mert a bíróság láthatóan érvénytelenítene egy mechanikai igénypontot hasznosság hiánya miatt még akkor is, ha az ígért hasznosságot a kanadai bejelentés napját követően bizonyítanák.

A fenti döntés megvilágítja, hogy a hasznosság hiányán alapuló támadások kiterjedhetnek bármilyen tárgyú szabadalomra. Ezért óvakodni kell egy szabadalmi leírásban olyan ígéretet tenni a hasznossággal kapcsolatban, amit nem bizonyítottunk, vagy amit nem lehet ésszerűen megjósolni a bejelentés napján.

A fenti döntés ellen az Eurocopter a Szövetségi Fellebbezési Bíróságnál (Federal Court of Appeal) fellebbezett. A döntés 2013 első felében várható.

Kína

A) A *L'Oréal-nak* számos védjegye van Kínában, így többek között a *MAYBELLINE*, a *WATERSHINE* és az *UNSTOPPABLE* a 3. áruosztályban kozmetikumokra. A sanghaji *Zhuang Yan Cosmetics Company Limited* (*Zhuang*) *MYBELIVE*, *WATER SHINE* és *UNSTOPPABLE* védjegyekkel árusított kozmetikai cikkeket.

A *Zhuang* a Kínai Védjegy hivatalnál kérelmezte a *MYBELIVE* védjegy lajstromozását a 3. áruosztályban mosóporokra és tisztítószerekre, amelyek nem kozmetikumok. A hivatal 2010. április 14-én engedélyezte a lajstromozást.

2011 májusában a *L'Oréal* a sanghaji Minhang Körzet Népbírósága (MKN) előtt beperelte a *Zhuang*ot azt állítva, hogy a *MYBELIVE* védjegy hasonlít az ő lajstromozott *MAYBELLINE* védjegyéhez, és annak használata az alperes által védjegybitorlást jelent.

Az MKN 2011. november 16-án úgy döntött, hogy az alperes által használt védjegyek megtévesztően hasonlítanak a felperes lajstromozott védjegyeihez, ezért ez a használat bitorlást jelent. Az MKN azt is megállapította, hogy az alperes névhasználata a tisztességtelen versenyt tiltó jogszabályba ütköző cselekedet jelent.

A fentiek miatt az MKN elrendelte, hogy az alperes szüntesse meg a bitorló cselekedeteit, és fizessen a *L'Oréal*nak 120 000 Rmb kártérítést.

B) A *Qiaodan Sports* (*Qiaodan*) egy kínai, sporttermékeket és -készülékeket gyártó vállalat, amelyet 1954-ben alapítottak. A *Qiaodan* számos bejelentést nyújtott be a Kínai Védjegy hivatalnál kínai és latin írással a *QIAO DAN* védjegy lajstromozása iránt a 25. áruosztályban. A védjegyeket 1998-ban és 1999-ben lajstromozták.

Michael Jordan (*Jordan*), a korábbi amerikai kosárlabda-szupersztár széles körben ismert Kínában mint *QIAO* (ami a „Jordan” név kínai átírása). A *Qiaodan* a *QIAO DAN* kifejezést

védjegyként és kereskedelmi névként is használta, ami Jordan szerint félrevezette a közönséget, mert azt gondolhatta, hogy valamilyen összefüggés van közte és a Qiaodan között, vagy hogy a Qiaodant Jordan felhatalmazta ennek a védjegynek és kereskedelmi névnek a használatára. A Sanghajban végzett piackutatás azt mutatta, hogy 400 helyi lakos 90%-a hitte azt, hogy a QIAODAN SPORTS Jordan védjegye volt.

Jordan 2012 februárjában beperelte a Qiaodant a pekingi Haidian Tartományi Bíróságnál (HTD) védjegyjogának bitorlása miatt. A HTD azonban elutasította a keresetet, mert azon a nézeten volt, hogy a „Jordan” vezetéknév általános és nem különleges az USA-ban, emellett nincs különleges kapcsolat a QIAO DAN védjegy és Michael Jordan között.

Ezt követően Jordan fellebbezést nyújtott be a Sanghaji Második Közbenső Bíróságnál (SMKB), amely 2012 márciusában elfogadta Jordan fellebbezését. Jordan azt állította, hogy a Qiaodan bitorolta védjegyjogát. Az ügyben az SMKB a felek meghallgatása után fog dönteni.

Kuvait

A) Ahmad Hisham Hassan (Hassan), egy kuvaiti kereskedő 2005. december 24-én a Kuvaiti Védjegy hivatalnál kérelmet nyújtott be az UNOSPRESSO védjegy lajstromozása iránt a 42. áruosztályban. A bejelentést 2010. június 27-én publikálták.

A védjegybejelentés ellen az egy hónapos határidőn belül felszólalást nyújtott be *Bilal Mohmmad Al Hamwi* (Hamwi), egy szíriai kereskedő, aki felszólalását a következőkre alapozta:

- Ő a védjegy valódi tulajdonosa.
- Ő találta az UNOSPRESSO védjegyet.
- Ő regisztráltatta először a védjegyet Kuvaitban.
- Számos országban regisztráltatta a kifogásolt védjegyet, mielőtt arra Hassan lajstromozási kérelmet nyújtott volna be.
- Ha Hassan kérelme alapján lajstromoznák az UNOSPRESSO védjegyet, ez megtévesztené a vásárlókat a védjeggyel megjelölt szolgáltatások eredetével kapcsolatban.

A védjegy hivatal megvizsgálta a Hassan által benyújtott ellenérveket, de azokat nem találta meggyőzőnek, és úgy döntött, hogy leállítja az említett védjegy-bejelentési eljárást.

B) Tarek Kudsi Alattar (Alattar), egy szíriai kereskedő 2009. január 25-én kérelmezte az ALATTAR védjegy lajstromozását a teljes 5. áruosztályban. A védjegyet 2011. január 2-án publikálták.

A bejelentés ellen felszólalt az *Ajlan & Brothers* (Ajlan) szaudi cég, amely 1998 óta birtokolja az ALATTAR védjegyet a 25. áruosztályban mind latin, mind arab betűkkel. Az Ajlan az alábbiakra alapozta felszólalását.

- A védjegyet korábban lajstromoztatta mind Szaúd-Arábiában, mind Kuvaitban.
  - Alattar nála később kérelmezte az ALATTAR védjegy lajstromozását.
  - A kifogásolt védjegy lajstromozása a köz megtévesztését eredményezné. Alattar a következő érveket sorakoztatta fel az Ajlan felszólalása ellen.
  - A lajstromozási kérelmet az 5. áruosztályban nyújtotta be, míg a felszólaló védjegye a 25. áruosztályban van lajstromozva.
  - A kifogásolt védjegyet más árukkal kapcsolatban kívánja használni, mint a felszólaló a védjegyet, és a lajstromoztatni kívánt védjegyet korábban senki sem használta ugyanabban az áruosztályban sem Szaúd-Arábiában, sem Kuvaitban vagy más országban.
  - Érvényes lajstromozási bizonylatai vannak mind Szíriában, mind a felszólaló eredeti országában, Szaúd-Arábiában és számos további országban az 5. és a 25. áruosztályban.
  - Az „Alattar” szó a saját családneve.
- Az ügy tanulmányozása után a Kuvaiti Védjegy hivatal a bejelentő javára döntött, és elutasította az Ajlan által benyújtott felszólalást.

Malajzia

A Kuala Lumpur-i Felsőbíróság (High Court, HC) nemrég hozott döntést a *Ronic Corporation* (Ronic) *v. One Touch Energy Maker* bitorlási ügyben.

A Ronic bitorlás tárgyát képező szabadalma olyan készülékre vonatkozik, amely szójatej- és aludttej-készítmények házi készítésére szolgáló gépben riasztással jelzi a víz elfogyását egy speciális áramkör segítségével.

A Ronic azt állította, hogy az alperes víz távollétének kimutatására ugyanolyan áramkört használt, mint amelyet az ő szabadalma igényel. Az alperes tagadta a bitorlást, és megvonási ellenkeresetet nyújtott be arra hivatkozva, hogy a találmány nem új, nélküli a feltalálói tevékenységet, és nincs kellően kinyilvánítva a szabadalmi leírásban.

Az alperes ellenkeresetét egy szakértő tanúként szereplő gyakorló szabadalmi ügyvivő véleményére alapozta. Ezzel szemben a felperes szakértőként egy elektronikára szakosodott mérnököt és egy koreai professzort jelölt meg, aki az elektromérnökség területén volt szakember; ők bizonyították a bitorlást és a szabadalom érvényességét.

A HC az alperes ellenkeresetének alapos tanulmányozása után hozta meg döntését.

Az alperes azon állításával kapcsolatban, hogy a szabadalom érvénytelen újdonság hiány miatt, a HC megállapította, hogy ennek az állításnak nincs alapja, mert az alperes nem bizonyította, hogy a találmányt egyetlen korábbi dokumentum kinyilvánította volna. Annak érdekében, hogy a szabadalom érvénytelenségét bizonyítsa, az alperes több anterioritás mozaikszerű kombinálásával kísérletezett, azonban a bíróság megerősítette azt a számos angol döntésben megalapozott szabályt, hogy több dokumentum egymás mellé helyezésével nem lehet bizonyítani az újdonság hiányát. Ezért a HC megállapította, hogy a találmány új.

Az alperes azt sem tudta bizonyítani, hogy a szabadalom feltalálói tevékenység hiánya miatt érvénytelen lenne.

A HC azt is megállapította, hogy az alperes által megnevezett szakértő valójában nem volt olyan gyakorlati szakember, aki mindennapi munkájában elektronikával vagy hasonló műszaki problémákkal foglalkozik, mert egy szabadalmi ügyvivőt nem lehet ilyennek tekinteni.

A HC elutasította az alperesnek azt az állítását is, hogy a találmány nem volt kellően nyilvánítva a szabadalmi leírásban, mert a találmány alkotórészeit egy, a szakmában járatos szakember minden nehézség nélkül meg tudta határozni.

A bitorlással kapcsolatban a bíróság elismerte, hogy az alperes áramköre nem volt azonos a szabadalomban ismertetettel, azonban azt is megállapította, hogy a változtatás nem gyakorolt lényeges hatást arra a módra, ahogyan a két áramkör működött. Ezért a HC döntése szerint az alperes bitorolta a felperes szabadalmát.

Moldova

Moldova 2011. október 26-án arra vonatkozó értesítést helyezett letétbe az Eurázsiai Szabadalmi Egyezmény Titkárságán, hogy lemond az egyezményben való tagságáról. Ez a lemondás fél évvel később, vagyis 2012. április 26-án lépett hatályba.

A lemondás nem érinti a 2012. április 26-a előtt engedélyezett eurázsiai szabadalmakat vagy a nemzetközi (PCT-) bejelentéseket, amelyek Moldova megjelölését tartalmazzák egy eurázsiai szabadalom számára; ezek a szabadalmak és bejelentések változatlanul hatályban maradnak.

Németország

A) Egy német bejelentő kérelmet nyújtott be a Német Szabadalmi és Védjegy hivatalnál (Deutsches Patent- und Markenamt, DPMA) a SOLIST védjegy lajstromozása iránt a 35., 38., 39. és 41. áruosztályban. A DPMA megkülönböztetőképesség hiánya miatt elutasította a bejelentést. A „Solist” szó a latin „solus” szóból származik, amely „egyedül, egyetlen” jelentésű, míg a német nyelvben olyan művészt jelöl, aki egyedül szolgáltat művészi teljesítményt.

A bejelentő a DPMA döntése ellen a Német Szabadalmi Bíróságnál (Bundespatentgericht, BPG) nyújtott be fellebbezést, és abban az eredeti árujegyzéket a következő szavak hozzáadása által korlátozta: „A korábban említett összes szolgáltatás nem vonatkozik egyesekre és szólistákra”. Ezenkívül a bejelentő kifejtette, hogy a „Solist” szó rövidítése a „Spirit of Life in a Special Team” (az élet szelleme különleges csapatban) kifejezésnek.

A fellebbezés sikeres volt. A BPG 2011. november 9-én kelt döntése szerint ugyanis a „Solist” szó az árujegyzék korlátozása után az említett szolgáltatásokra nézve megkülönböztetőképességgel rendelkezik, mert a bejelentő már csak olyan szolgáltatásokra igényel

oltalmat, amelyek nem vonatkoznak szólistákra vagy egyesekre. A megmaradt szolgáltatásokkal kapcsolatban nem lehet kizárni, hogy a vonatkozó közönség a „Solist” szót eredetmegjelölésként tekintse. Így a szolgáltatások listájának korlátozása után nincs akadálya a védjegy lajstromozásának.

B) A DPMA-nál lajstromoztatni kívánták a BUDDHA’S SCHÄTZE (Buddha kincsei) védjegyet különösen az alábbi áruk vonatkozásában: gyógyászati termékek és diétás termékek orvosi célokra (5. áruosztály), tea, cukor, rizs, méz, fűszerek (30. áruosztály), valamint gyümölcslevek és -szirupok (32. áruosztály).

A DPMA a bejelentést a német védjegy törvény 8(2) cikke alapján elutasította, mert a törvény szerint a közrendbe vagy közérkölcsebe ütköző védjegyek ki vannak zárva a lajstromozásból. A lajstromoztatni kívánt védjegy alkalmas a vonatkozó közönség nagyobb része vallásos hitének megsértésére. A „Buddha” komponens a buddhizmus alapítójának, Gautamának a nevét írja le, ezért a védjegy lajstromozása ellentmondana számos nép vallásos hitének.

A bejelentő az elutasítás ellen a BPG-hez nyújtott be fellebbezést. A BPG nyitva hagyta azt a kérdést, hogy a benyújtott védjegy vallásilag elfogadhatatlan volta miatt ki van-e zárva a lajstromozásból. Mindenesetre az igényelt szókombinációnak nincs megkülönböztető képessége az igényelt áruk vonatkozásában.

A buddhista filozófiában fontos szerepet játszik a kiegyensúlyozott étrend; ezt az elsősorban vegetáriánus konyhát „buddhista konyhának” is nevezik. Így a „Buddha” komponens a vonatkozó vásárlóközönség átlagos tagja számára bizonyos ételek és italok jellegzetességeit jelzi, valamint a Buddha tanítása szerint előállított gyógyászati és étrendi termékeket jelent.

A védjegy további „Schatz” (kincs) komponense a Duden szótár szerint általában értékes árut jelent, és a vizsgált összefüggésben azt fejezi ki, hogy a termékek értékesek. A fogyasztók a „Buddha’s Schätze” szókombinációból nem tudnak következtetni üzleti eredetre, hanem csupán jelzésre az igényelt áruk tulajdonságai kapcsán. Ezért a BPG 2011. november 9-i döntése szerint az igényelt szókombináció nem lajstromozható védjegyként.

C) A BPA elutasította a SYLTSILBER (sylv ezüst) védjegynek a 14. és 16. áruosztályban való lajstromozása iránti kérelmet. A BPA szerint a védjegy az igényelt áruosztályok vonatkozásában nélkülözi a megkülönböztető jelleget, mert a fogyasztók a lajstromoztatni kívánt kifejezést csupán a minőség és a szándékolt cél kifejezésének tekintenék.

A BPA döntése ellen a bejelentő fellebbezést nyújtott be a BPG-nél. A BPG közbenső végzésére válaszként a bejelentő korlátozta az áruk és szolgáltatások listáját palacknyitókra és levélnehezékekre. Ezt követően a BGH már nem talált okot a SYLTSILBER védjegy lajstromozása iránti kérelem elutasítására. Az Északi-tengerben található Sylt sziget jól ismert turistaparadicsom, nincsenek ezüstlelőhelyei, és nincs ezüstoffeldolgozó ipara sem. A védjegy „Silber” (ezüst) elemét azonban felhasználják az „ezüstékszer” szinonimájaként, de az nem alkalmas a palacknyitó és a papírnehezék közvetlen leírására. Ezért az igényelt védjegy

megkülönböztetőképeséggel rendelkeznek az igényelt áruk vonatkozásában, annál is inkább, mert a német nyelvben a Syltsilber szó nem tekinthető általános kifejezésnek.

A fenti okok miatt a BGH a SYLTSILBER védjegyet lajstromozhatónak minősítette.

Norvégia

2013. január 1-jén Norvégiában a Norvég Iparjogvédelmi Hivatalra (NIH) vonatkozó új törvény lép hatályba, amely szabályozni fogja a Fellebbezési Tanács (FT) szervezetét, a szóbeli tárgyalásokat és az adminisztratív felülvizsgálat költségeit.

Az FT független lesz az NIH-től, és a Kereskedelmi és Ipari Minisztériumhoz tartozik majd. Az FT a jelenlegi másodfokú eljárást fogja helyettesíteni, amely ma az NIH keretében folyik. Az új szervezet biztosítani fogja az NIH megfellebbezett döntéseinek független felülvizsgálatát.

Mind az NIH, mind az FT elrendelhet majd szóbeli tárgyalást, ha ezt az ügy tisztázása érdekében szükségesnek tartja. Jelenleg csupán egy fél kérésére tartanak szóbeli tárgyalást, de a kérelmet kellően meg kell indokolni.

Az új törvény szerint az NIH és az FT egyaránt jogosult lesz költségeket megállapítani adminisztratív felülvizsgálati eljárásokban az egyértelműen nyertes fél számára.

Olaszország

Olaszországban 2012. január 1-jén lépett hatályba a Nizzai Osztályozás 10. kiadása.

A 2012. január 1-je előtt benyújtott védjegyek megtartják a benyújtás napján érvényes osztályozást, amely a védjegy megújításakor is érvényben marad.

Omán

A) Az Ománi Szabadalmi Hivatal 2005-ben kezdett elfogadni szabadalmi bejelentéseket, de nem kezdte el azok vizsgálatát. 2008. május 12-én Ománban új iparjogvédelmi törvény lépett hatályba, amelynek végrehajtási utasítása 2008. december 17. óta hatályos. Ezt követően a hivatal előkészületeket folytat működésének az új törvények alapján való megkezdésére, és így a szabadalmi bejelentések vizsgálatát felfüggesztette az alakiságokat szabályozó új rendelet 2010. februári hatálybalépéséig. Azóta a bejelentések alaki vizsgálatát végzik, és azt tervezik, hogy nemsokára bevezetik az érdemi vizsgálatot is.

B) Az Ománban 2008. május 12-én bevezetett új iparjogvédelmi törvény alapján lehetőség van minták lajstromozására is. Korábban ez csak figyelmeztető bejelentés (cautionary notice) benyújtása útján volt lehetséges; így a korábbi figyelmeztető bejelentésekre már nincs szükség.

Egy minta a benyújtás napjától számított öt évig érvényes, és kétszer öt évre meghosszabbítható. A megújítással kapcsolatos alaki követelmények még nem léptek hatályba.

C) Ománban 2012. január 1-jén lépett hatályba a Nizzai Osztályozás 10. kiadása.

Megújításkor az összes érvényes védjegylajstromozást át kell osztályozni.

Panama

Panama kormánya 2012. június 7-én letétbe helyezte a Szabadalmi Együttműködési Szerződéshez (PCT) való csatlakozás okmányát. Így Panama a PCT 146. tagállama lett. A nemzetközi egyezmény Panamára nézve 2012. szeptember 7-én lépett hatályba.

Románia

Romániában 2012. júniusában új polgári törvénykönyv lépett hatályba, aminek következtében megváltoztak a Román Szabadalmi és Védjegy hivatal (RSZVH) határozatainak megváltoztatására irányuló eljárások.

A korábbi törvény szerint az RSZVH döntéseit a kézbesítéstől számított 15 napon belül lehetett fellebbezni a Bukaresti Városi Bíróságnál (BVB). A fellebbezést a BVB kéttagú tanácsban bírálta el. A BVB döntését a kézbesítéstől számított 15 napon belül lehetett fellebbezni a Bukaresti Fellebbezési Bíróságnál (BFB), amely a fellebbezésről háromtagú tanácsban döntött. A BFB döntése végleges volt.

Az új törvény szerint az RSZVH döntését a kézbesítés napjától számított 30 napon belül lehet megtámadni a BVB-nél, de ezt az eljárást már nem tekintik fellebbezésnek, ezért mint megtámadott döntést egytagú tanács bírálja el, amelynek a döntését a kézbesítéstől számított 30 napon belül lehet fellebbezni a BVB kéttagú tanácsánál. Utóbbinak a döntése végleges.

Spanyolország

A) 2012 márciusában a *Lundbeck A/S, Lundbeck Espana SA és Almirall SA* (Lundbeck) pert indított és előzetes intézkedést kért 21 generikus gyártó ellen, mert azok bitorolták az escitalopramra vonatkozó, 200300019 számú kiegészítő oltalmi tanúsítványát.

A Lundbeck a birtokosa az EP 0347066-B1 számú (EP '066-os) európai szabadalomnak, amelyet 1995 márciusában engedélyeztek három különböző igénypontosorozattal; utóbbiak közül az egyik Spanyolországra vonatkozott, és két eljárásigénypontot tartalmazott. A szabadalom spanyol fordítását 1995 májusában publikálták ES2068891-T3 számmal.

2004-ben a Lundbeck megkapta a 200300019 számú SPC-t, amely akkor lépett hatályba, amikor a szabadalmi oltalom 2009. június 1-jén lejárt. Az SPC lejártának időpontja 2014. június 1-je.

2006 augusztusában a Lundbeck az EP '066-os szabadalom módosított fordítását nyújtotta be érvényesítésre a Spanyol Szabadalmi és Védjegy hivatalnál (SSZVH). Ez a módosított fordítás tartalmazta azt a termékgénypont-sorozatot, amelyet engedélyeztek a termékoltalmat akkor engedélyező egyéb országok, így Franciaország, Németország és az Egyesült Királyság, de nem Spanyolország számára.

Kezdetben az SSZVH elutasította a módosított fordítás publikálását, azonban a Lundbeck megfellebbezte ezt a döntést először az SSZVH előtt és azután a vitás ügyeket eldöntő adminisztratív bíróság előtt. 2011. szeptember 16-án a Legfelsőbb Bíróság vitás ügyeket eldöntő Adminisztratív Tanácsa helyt adott a Lundbeck fellebbezésének, és megsemmisítette az SSZVH döntését. Így a termékgénypontokat tartalmazó módosított fordítást 2012 februárjában publikálták ES 2068891-T4 számmal.

A módosított fordítás publikálása és a 200300019 számú SPC megerősítése után a Lundbeck beperelte az összes olyan vállalatot, amely Spanyolországban generikus escitalopram gyógyszer forgalmazott, valamint azokat a vállalatokat is, amelyek abban a helyzetben voltak, hogy piacra tudták dobni saját gyógyszerüket.

Ez előtt az új pereskedés előtt a Lundbeck már beperelt néhány ilyen vállalatot a 200300019 számú SPC bitorlása miatt, amely SPC-hez a Lundbeck hozzárendelte az eljárás-igénypontokat tartalmazó szabadalom eredeti fordításának oltalmi körét. A 4. számú Barcelonai Kereskedelmi Bíróság (4. BKB), amely szintén bele volt vonva ebbe az ügybe, megszüntette azt az ideiglenes intézkedést, amelyet kezdetben *ex parte* engedélyezett. Ennek következtében az első generikus escitalopramkészítményeket 2010 májusában kezdték forgalmazni.

Ebben az első pereskedésben a 4. BKB egy 2011. augusztus 1-jei ítéletében érdemben elutasította a fő bitorlási keresetet. Ez az ügy jelenleg a Barcelonai Fellebbezési Bíróság előtt függőben van.

A Lundbeck ugyanakkor új pert indított a 200300019 számú SPC – amelyhez hozzárendelte a termékgénypontokat tartalmazó szabadalom felülvizsgált oltalmi körét – bitorlásáért, és egyúttal ideiglenes intézkedést is kért.

2012. május 7-én a 4. BKB elutasította a Lundbeck ideiglenes intézkedésre vonatkozó kérelmét. Miként a döntés megállapítja, az ügy jelentőségére és bonyolultságára tekintettel az 1., a 4. és az 5. Kereskedelmi Bíróság bírái, akik szabadalmi ügyekben szakemberek, összeültek tárgyalni, és egyetértésben a következő döntést hozták:

- Az EP '066-os szabadalmat a megjelölt államok számára három eltérő igénypont-sorozattal engedélyezték. Ezek közül az egyik egy eljárási igénypontosorozat volt Spanyolország számára.

- Az ES2068891-T4-es felülvizsgált fordítás tágítaná az eljárás eredeti (angol) nyelvén Spanyolország számára engedélyezett szabadalom oltalmi körét.

- Csupán az Európai Szabadalmi Hivatal – és nem az SSZVH – illetékes a Spanyolországra megadott európai szabadalom igénypontjainak módosítására.

Ilyen okok alapján a 4. BKB arra a következtetésre jutott, hogy a szabadalom és az SPC csupán eljárásoltalmat nyújt, nem pedig termékoltalmat, tekintet nélkül a felülvizsgált fordítás publikálására.

A Lundbeck ez ellen a döntés ellen a Barcelonai Fellebbezési Bíróságnál nyújtott be fellebbezést.

B) Az Alicantei Fellebbezési Bíróság közösségi védjegybíróként megsemmisítette a *Leku-Ona* (Leku) DUNFLEX védjegyét, megállapítva, hogy azt rosszhiszeműen lajstromoztatták. Megállapította továbbá, hogy a DUNFLEX védjegy használata a Leku által a védjegy megsemmisítése előtt a DUNLOP védjegy bitorlását képezte.

A *Dunlop Hiflex UK Limited* (Dunlop) a Dunlop csoporthoz tartozik, amely hidraulikus csővezetékeket és tömlőket gyárt, és azokat DUNLOP és HIFLEX védjeggyel árusítja. 1979 és 2002 között a Leku Dunlop-termékek elosztójaként működött Spanyolországban.

A Dunlop 2005 januárjában fedezte fel, hogy a Leku a DUNFLEX védjegyet használja hasonló, de rosszabb minőségű termékek forgalmazásánál. Ezért felkérte a Lekut, hogy szüntesse meg a DUNFLEX védjegy használatát, azzal érvelve, hogy ez a használat az ő DUNLOP és HIFLEX védjegyének az összevonásából származik, és nem egyeztethető össze ezekkel a védjegyekkel; emellett annak a kötelezettségnek a megsértését képezte, amelyet a Leku a Dunloppal termékeinek elosztásáról kötött.

A Leku nem szüntette meg a DUNFLEX megjelölés használatát, sőt, gyorsan kérelmet nyújtott be ennek a megjelölésnek spanyol védjegyként való lajstromozása iránt (először szóvédjegyként és később ábrás védjegyként), majd a lajstromozás megtörténte után megkísérelte a Dunlopnál elérni, hogy visszakapja kizárólagos spanyol elosztói státuszát.

Mihelyt megszűnt a kereskedelmi viszony a felek között, és arra tekintettel, hogy a Leku továbbra is használta a DUNFLEX megjelölést, a Dunlop beperelte a Lekut, kérve az Alicantei Kereskedelmi Bíróságot, hogy semmisítse meg a DUNFLEX védjegyet, mert azt rosszhiszeműen lajstromoztatták, és állapítsa meg, hogy a Leku a DUNFLEX megjelölés használatával bitorolja az ő DUNLOP és HIFLEX védjegyét. A Dunlop a Leku által neki okozott kár megtérítését is kérte a bíróságtól.

A bíróság 2011. május 20-án elutasította a Dunlop keresetét. Ezért a Dunlop az Alicantei Fellebbezési Bíróságnál nyújtott be fellebbezést, amely 2012. február 17-i döntésével megváltoztatta az alsófokú bíróság döntését a következő érvek alapján.

– Védjegyszempontból a DUNFLEX és a DUNLOP védjegy nem volt összeegyeztethető hasonlóságuk és azonos alkalmazási területük révén.

– Versenyjogi szempontból a DUNFLEX védjegy összetéveszthető volt a DUNLOP és a HIFLEX védjeggyel, minthogy azok rövidítéséből alakították ki; ez az összetévesztés valószínűségét és a Dunlop hírnevének kihasználását eredményezte.

– Mint a Dunlop-termékek spanyolországi elosztója 1979 óta, a Leku ismerte a Dunlop-termékeket és -szolgáltatásokat azonosító védjegyeket, és így tudta, hogy azok nem összeegyeztethetők.

– A Lekut szerződés korlátozta a Dunlop védjegyeinek és kereskedelmi nevének használatában.

– A Leku a DUNFLEX védjegy lajstromozását befolyásolási és alkudozási eszközként használta abból a célból, hogy visszanyerje a Dunlop-termékek kizárólagos elosztói státuszát.

Ezekre a tényekre tekintettel döntése megállapította, hogy a DUNFLEX védjegyet rosszhiszeműen lajstromozták, és ezért az semmis.

Svájc

A Berni Kereskedelmi Bíróságnak (BKB) nemrég abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a „Mega” jelnek órákon való használata megtévesztés valószínűségét okozza-e az Omega AG (Omega) óragyártó cég védjegyeivel kapcsolatban. Az Omega cégnek számos védjegye van, többek között az OMEGA szóvédjegy.

2009 márciusában *Franck Muller*, egy másik svájci óragyártó egy óra- és ékszerkiállítás Aeternitas kollekciójának néhány új modelljét a „Mega” név feltüntetésével mutatta be. Az órák számlapjának közepén ez a szó piros betűkkel volt látható közvetlenül a „Franck Muller” vagy „Franck Muller Geneva” szavak alatt, amely utóbbi szavak fekete betűkkel és közelítőleg azonos mérettel szerepeltek, mint a „Mega” szó.

2009 júniusában az Omega a BKB-nál pert indított *Franck Muller* ellen, hogy meggátolja Svájcban a „Mega” szó használatát órák hirdetésekor vagy eladásra felkínálásakor.

A BKB 2011-ben hozott döntésében elutasította az Omega keresetét.

A BKB először azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy a „Mega” szó a szabad felhasználás körébe esik-e. Megállapította, hogy ez egy olyan megjelölés, amely a görög nyelvből származik, és jelentése „nagy”; ez Svájcban jól ismert és általánosan használt szó. Ezért ez a megjelölés nélkülözi a megkülönböztetőképességet. A Svájci Szövetségi Szellemtulajdon-intézet irányelvei szerint a minőségi megjelölések, így a „szuper”, a „top”, a „mega” szabad felhasználásúnak minősülnek, és ezért egyik fél sem lajstromoztathatta a „Mega” megjelölést órákra. A svájci védjegy törvény 3. szakasza alapján az összetévesztés valószínűségét vagy a 15. szakasz alapján a hígítás valószínűségét nem lehet csupán egy olyan megjelölésre alapozni, amely a szabad felhasználás körébe esik. Ez a következtetés már önmagában elegendő az Omega keresetének elutasításához. A bíróság azonban az Omega néhány egyéb érveivel is foglalkozott.

Az Omega azzal érvelt, hogy *Franck Muller* a „Mega” megjelölést nem leíró módon használta, hanem kereskedelmi célból, áruinak a törvény 1. cikke szerinti megkülönböztetése szándékával. Ez az érv azon alapult, hogy a „Mega” megjelölés a számlap közepén a fogyasztók figyelmét felhívó piros betűkkel jelent meg. *Franck Muller* ezzel szemben azt állította, hogy a „Mega” szó jelentése pusztán funkcionális, és hogy annak használata a „*de grande complication*” (nagyon bonyolult) elnevezésű, különleges típusú óraműre utalt, más szavakkal a „Mega” megjelölést elsősorban azért használták, hogy az Aeternitas-kollekció egyes

óráit megkülönböztessék ugyanennek a kollekciónak más óráitól, és így a használat célja csupán funkcionális volt.

A fentiek után a bíróság a „Mega” megjelölésnek a Franck Muller órákon való használatát elemezte, és megállapította, hogy a „Franck Muller” vagy „Franck Muller Geneva” kifejezés, valamint a „Mega” szó azonos méretű, és a számlap azonos, függőleges tengelyén, egymáshoz közel helyezkedik el. Így az összes szó együtt egységes benyomást kelt. Ezért az átlagos fogyasztó minden erőfeszítés nélkül arra következtethet, hogy ilyen összefüggésben a „Mega” szó a Franck Muller-óramodellek minőségére vagy sajátos tulajdonságaira utal, vagyis azt nem leíró módon használják.

A bíróság az összetévesztés valószínűségét is vizsgálta. Először is nyilvánvalóvá tette, hogy a „Mega” és az „Omega” jelet nem lehet közvetlenül összehasonlítani. Ehelyett az „Omega” szót a „Mega” és a „Franck Muller” vagy „Franck Muller Geneva” szavak kombinációjával kell összehasonlítani, és ebben az esetben ki van zárva az összetévesztés valószínűsége.

Ezután a bíróság egy másik szempont alapján válaszolt. A védjegy törvény szerint összetévesztés valószínűsége csak hasonló vagy azonos áruk vagy szolgáltatások megjelölésére szolgáló védjegyek esetén léphet fel. Bár a kérdéses órák a felső áruosztályba tartoznak, a bíróság a következő érvek alapján is tagadta az áruk hasonlóságát.

- Az órák ára messze esik egymástól, minthogy a Franck Muller- és Mega órák legkisebb ára 1,2 millió CHF-nél kezdődik, míg a legdrágább OMEGA órák 325 000 CHF-be kerülnek.
- A Franck Muller-órák előállítására használt technológia bonyolultabb, mint az OMEGA órák gyártására használt technológia.
- A két gyártó eltérő elosztási csatornákat használ.
- A két gyártó vevőköre eltérő, mert Franck Muller óráit rendszerint órarajongók vásárolják, míg a OMEGA órákat csupán olyan vevők, akik az órát szükségleti eszköznek tekintik.

A fentiek alapján a BKB arra a következtetésre jutott, hogy az áruk nem hasonlóak, és ennek következtében nem áll fenn az összetévesztés valószínűsége az OMEGA védjegyek és a „Mega” megjelölés között.

Szabadalomharmonizáció

Az IP5 csoport 2007-ben alakult meg az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatalából, az Európai Szabadalmi Hivatalból, a Japán Szabadalmi Hivatalból, a Kínai Szellemi Tulajdoni Hivatalból és a Koreai Szellemi Tulajdoni Hivatalból. A csoport együttműködésének célja, hogy – mivel a világszerte benyújtott szabadalmi bejelentések nagy többségét ez az öt hivatal dolgozza fel – kiküszöböljék a szükségtelen munkasokszorozást, javítsák a szabadalmi vizsgálat hatékonyságát és minőségét, valamint garantálják a szabadalmi jogok stabilitását.

Az Európai Szabadalmi Hivatal sajtószolgálatára szerint nemrég került sor az öt hivatal vezetőinek első magas szintű összejövetelére, amelyen részt vettek mind az öt államból az ipar képviselői is.

Az összejövetelen arról is tárgyaltak, hogyan lehetne egyszerűsíteni az eljárást a szabadalmi bejelentők számára és megjavítani a hivatalok hatékonyságát, amikor ugyanazt a szabadalmi bejelentést kezelik. Az IP5 csoport megerősítette, hogy egyetértenek a Szabadalmi Együttműködési Szerződés (PCT) megjavításában is.

Tajvan

A) A Tajvani Szabadalmi Hivatal (TSZH) 2012. május 1-jei hatállyal a szabadalomengedélyezési eljárás meggyorsítására (PPH) vonatkozó kísérleti program megindításában állapodott meg a Japán Szabadalmi Hivatallal (JSZH). Ennek alapján mindkét ország szabadalmi hivatala kölcsönösen felhasználja a kutatási és vizsgálati eredményeket a szabadalmi elővizsgálati eljárás gyorsítására és az elővizsgálat minőségének javítására.

A kísérleti PPH-program mindkét ország bejelentői számára lehetővé teszi bejelentéseik gyorsított vizsgálatát.

A japán bejelentők 2011-ben 9984 találmányi szabadalmi bejelentést nyújtottak be a TSZH-nál. Ugyanakkor a JSZH-hoz évente közelítőleg 3000 szabadalmi bejelentés érkezik Tajvanról.

B) A tajvani védjegy törvényt egy 2011. június 29-én kihirdetett elnöki rendelettel módosították, amely 2012. július 1-jén lépett hatályba. A legfontosabb változásokat az alábbiakban foglaljuk össze.

– Az előző törvény szerint egy védjegy csak egy szóból, szerkezetből, szimbólumból, színből, hangból, háromdimenziós alakból vagy azok kombinációjából állhatott. A módosított törvény szerint védjegyként oltalmazható bármilyen megjelölés, amely eléggé megkülönböztethető ahhoz, hogy azonosítsa áruk vagy szolgáltatások eredetét. Ezért egy hologram vagy egy mozgás is lajstromozható védjegyként.

– A törvény csak akkor teszi lehetővé a hozzájárulással (consent) való lajstromozást, ha a két védjegy és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások nem azonosak.

– A módosított törvény lehetővé teszi, hogy ha a bejelentő nem szándékosan mulasztotta el a lajstromozási illeték időben való befizetését, kérheti jogainak helyreállítását az illeték kétszeresének befizetésével együtt.

– Az olyan cselekedetet, amely „valószínűleg” hígítja egy jól ismert védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét, védjegybitorlásnak kell tekinteni. Ezzel meg kívánják akadályozni a jól ismert lajstromozott védjegyek hígítását.

– A módosított védjegy törvény egyértelműen felhatalmazza a vámhatóságokat, hogy *ex officio* lefoglalják a védjegybitorlással gyanúsított árukat.

Törökország

A török vámhatóság engedélyt kapott arra, hogy védjegyeket feljegyeztessenek nála. Ezután a vámhatóság figyeli a feljegyzett védjegyeket, és hivatalból ellenőrzi és nyilvántartja azokat a termékeket, amelyek feljegyzett védjegyeket vagy azokhoz hasonló megjelöléseket viselnek. Ha a hamisítottak gyanított termékeket felfüggesztik, azonnal értesítik a jogtulajdonosokat, valamint az importőrt.

A védjegy feljegyzése a vámhatóságnál egy évig érvényes, és a megújítás hasonló időtartamokra lehetséges.

A feljegyzéshez a következő dokumentumok szükségesek:

1. meghatalmazás közjegyzői hitelesítéssel és apostille-jal;
2. a feljegyeztetni kívánt védjegy lajstromozási bizonylatának hiteles másolata;
3. kérvény;
4. az eredeti termék elektronikus bemutatása ahhoz, hogy segítse a vámtisztviselőket a hamisított termékek megtalálásában és azoknak az eredeti termékektől való megkülönböztetésében.